TREDJE TUSEN

Studentersamfundets sange og viser gjennem 100 aar

KRISTIANIA · FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)

Henning Larsen

STUDENTERSAMFUNDETS

VISER OG SANGE

Urintets Gaade,
guldbørstede Gris,
skjænk os din Naade!
Modtag vor Pris.
Dybsindigt tiende
løser af Talen,
lunebefriende
Krøltop med Halen,
Visdom paa fire — lad Daarskab paa to
styrre din grundende Ro!
Nu paa din Hædersdag lad vore Sange
kildre dit Øre og kvæge dit Sind!
Gid dine Dage bli' mange,
og gid din Mave bli' trind!
Urintets Gaade,
guldbørstede Gris
modtag vor Pris
og skjænk os din Naade.

Urintets Gaade er introduktionen til Kristoffer Randers' Kantate ved Grisefesten i Studentersamfundet 18de mars 1882.

DET NORSKE STUDENTERSAMFUNDS VISER OG SANGE GJENNEM HUNDREDE AAR

1813—1913

TREDJE TUSEN

FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO.
(W. NYGAARD) — KRISTIANIA 1913

DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI

Ja vi elsker.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, veirbidt over vandet
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tænker
paa vor far og mor
og den saganat, som sænker
drømme paa vor jord.

Dette landet Harald bjærged
med sin kjæmperad,
dette landet Haakon værged,
medens Øivind kvad;
Olav paa det land har malet
korset med sit blod,
fra dets høie Sverre taled
Roma midt imod.

Bønder sine økser brynte,
hvor en hær drog frem,
Tordenskjold langs kysten lynte,
saa den lystes hjem.

Kvinder selv stod op og strede,
som de vare mænd;
andre kunde bare græde,
men det kom igjen!

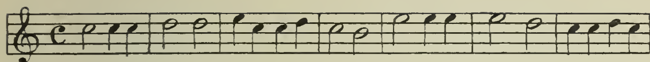
Haarde tider har vi døiet,
blev tilsidst forstødt;
men i værste nød blaaøiet
frihed blev os født.
Det gav faderkraft at bære
hungersnød og krig,
det gav døden selv sin ære —
og det gav forlig!

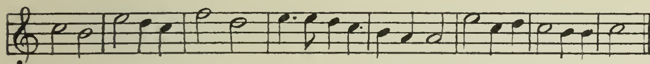
Fienden sit vaaben kasted,
op visiret for,
vi med undren mod ham hasted;
thi han var vor bror.
Drevne frem paa stand af skammen
gik vi sønder paa;
nu vi staar tre brødre sammen
og skal saadan staa!

Norske mand i hus og hytte,
tak din store Gud!
Landet vilde han beskytte,
skjønt det mørkt saa ud.
Alt, hvad fædrene har kjæmpet,
mødrene har grædt,
har den Herre stille lempet,
saa vi vandt vor ret!

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, veirbidt over vandet
med de tusen hjem.
Og som fædres kamp har hævet
det af nød til seir,
ogsaa vi, naar det blir krævet,
for dets fred slaar leir!

Bjørnstjerne Bjørnson, 1859.

Søn af dit ophav.

Søn af dit ophav!
Frugt af sterke lænder!
Deiligste krop af
guld med hvide tænder!
Huldt ifra oven,
du vort svin paa skoven
smil til os svinepolisk!

Største blandt mødres
sønner, skinkers bærer!
tobente brødres
sang ikveld dig ærer.
Dyder dig sire,
ideal paa fire!
Ydmygt dig vies vor fest.

K. Wasserfall, 1867.

GRISEVISER

God save the Gris.

Mel.: Kongesangen.

Hil Dig Du ædle Gris!
Hvo er som Du vel vis,
Mægtig og stor.
Længe Du levet har,
Daadrigt Dit Levnet var,
Rygtet Din Ære bar
Viden om Jord.

Alt hvad man propped Dig,
Det ei forstopped Dig
Combe tiltrods.
Alt hvad Du i Dig fik,
For vort forbauste Blik
Med et huldsaligt Nik
Skjænked Du os.

Thi hil Dig, ædle Gris,
Samfundets Zir og Pris,
Store Patron!
Længe end leve Du,
Gavmild og lys i Hu,
Maven gaa ei itu
Ved Din Passjon!

F. A. Roll.

Grisegrynt

til Studenterne ved den første Sammenkomst
i det nye Locale den 20de October 1860.

Øh! mine Venner,
ei jeg mig kjender
hjemme paa dette Sted!
Øh! øh!
Sundheden svinder,
slet jeg mig finder —
tænk jeg, som var saa feed!
Øh! øh!
Af min Velmagt findes der ei Stumpen,
se hvor min Figur er tynd og skrumpen,
væk er min kokette Sving paa Rumpen,
den som mig pryded saa smukt, som I veed!
Øh! øh!

Hvor her er ensligt,
og fy! hvor rensligt,
hvor er mit gamle Snaus?
Øh! øh!
Hvor er den gamle
yndige vamle
Bygning, som var saa baus?
Øh! øh!
Luften selv, hvor den er her fortyndet,
væk er Sølen, væk det bløde Dyndet —
Gud, hvormed har jeg saa svare syndet,
at jeg skal nægtes en ordentlig Smaus!
Øh! øh!

Aabningshymne

ved «Fastelavnsgildet» 1905.

Mel : Wasserfall, Søn af dit Ophav.

Mager, mismodig
gryntede da Grisen:
«Miste Vort Mod Vi
vil paa denne Visen.»
Trybel Han Trynet
sænkede. Og Synet
smerted Studenternes Stand.

«Latter ei lyder,
Skjæmt ei mere skattes.
Nødtørft Vi nyder
fast os Flæsket fattes.
Harsk er Vor Harme,
tomme Vore Tarme,
svunden Vor Sving paa Vor Svans!»

Men for hans Øie
stod paa Stand Studenter:
«Hil Dig du Høie!
Hæder vi Dig henter.
Trind skal Du trone,
Skjæmt og Sang skal tone!»
Smol Han som smeltende Smult.

Prægtig er Prisen.
Vi som vinding venter:
Grynte skal Grisen
sterk og stolt Studenter!

Kron Ham med Kransen!
Svinge vil Han Svansen
lystig og let i vort Lag!

Adam Hiorth.
(A–m)

Den Gyldne Gris.

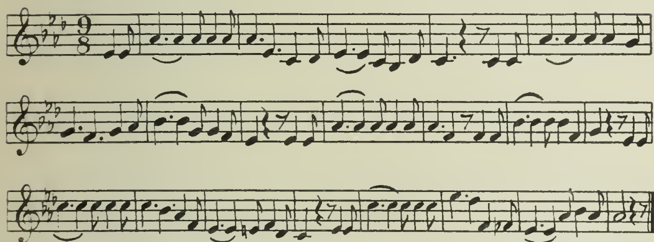
Verden har mange Kors, som ei trykke,
Mange ser blot i Stjerner sin Lykke,
men hvad er Stjerner i Hundredevis,
hvad er vel Kors imod Samfundets Gris.
Leve vor Gris!

Ingen mod den bær Vand, nei min Sandten,
hvad er St. Olaf, hvad Elefanten,
hvad den historiske gyldne Vlies
vel imod Samfundets lignende Gris.
Hil Dig vor Gris!

Denne belønner herlige Dyder,
herlige Kjoler hine blot pryder;
denne er Samfundets eneste Pragt,
hine blot Afglans af Fyrsternes Magt.
Leve vor Gris!

Hines Værdi er Perler og Stener
dennes er blot dens Hæder alene,
hine som Udlænding bedst man kan naa,
denne blot indfødte Nordmænd kan faa.
Hil Dig vor Gris!

Hine man ser paa alskens Personer,
dem kan man opnaa ved Konnexioner,
Hver, paa hvis Kjole man denne faar se,
han har arbeidet for Grisens Ide.
Leve vor Gris!

Hilsen til griseridderne.

Hil dig ranke ridderskare
som har gransket grisens grynt,
som med fryd i fred og fare
mættet mildt hans bug med mynt,
kom, naar end han lot jer kalde,
gjorde hvad han ønsket gjort
:|: fanget op hvad han lot falde
og med andagt bar det bort :|:

Se der tændtes tyst en tanke,
svinet svinget stolt sin svans;
paa jert bryst det bolde, blanke
glitrer galtens gyldne glans.
I vandt yndest for hans øie;
ti I vernet om hans vei
:|: og til hæder fik hans høie
kongelige kontrafei :|:

Med en skat av lyse minder,
glimt av lune, vid og aand,
spøg og skjemt og latter skinner
ridderordnens røde baand.
Bøides ryggen, graanet haaret,
du er endnu ung idag.
:|: De den gyldne gris har kaaret
hædres høit i venners lag :|:

C. J. Hambro.

Til grisеridderen M. S.

Mel.: Aabel, Se Norges Blomsterdal.

Din Fader sad en Dag
i Ro og Mag paa egen Bag,
da over Husets Tag
der hørtes Vingeslag,
:|: tra, la, la, la, la, la,
din Fader op i Luften gren,
en Stork paa lange Ben
kom med en liden En. :|:

Han regned ud den Sag,
og fandt det var den rette Dag,
og gned saa med Behag
den ovennævnte Bag,
:|: tra, la, la, la, la, la,
saa sprang han til sin Kone ned,
i slig Begivenhed
maa Konen være med. :|:

Og hun begyndte paa
at synge: A, i, o, y, aa,
mens Manden gik paa Taa
og vidste ingen Raa',
:|: tra, la, la, la, la, la,
Madamen, som man hented, kom;
men det er noget, som
vi ei skal synge om. :|:

Saa hændte det enfin,
at Sagen kom til et Point,
Pointet var en Dreng,
som laa i Mamas Seng,
:|: tra, la, la, la, la, la,
en Dreng det var, den Ting staar fast,
man saa det i en Hast
ved første Øiekast. :|:

Der laa det unge Liv,
en Frugt af muntert Tidsfordriv,
uhyre primitiv,
og gruelig naiv.
:|: Tra, la, la, la, la, la,
men Gutten havde det saa godt,
ni maaneders Cachot
var heldig overstaa't. :|:

I samme Øieblik,
som Verden fik den lille Strik,
en liden Stjerneprik
fra Himlen bort der gik,

:|: tra, la, la, la, la, la,
var Stjernen Venus eller Mars,
hvem var det saa, bevars,
det var Mathias Sartz. :|:

Nu har vi Stjernen her,
aa nei, hvor vakker dog den er,
den gaar paa to og ler,
og skinner mer og mer,
:|: tra, la, la, la, la, la,
saa synge vi paa Venners Vis
til denne Stjernes Pris:
o Sartz, Du er en Gris. :|:

Saa smiler Du saa tyst, —
med Grisen paa dit fede Bryst.
Du i ubændig Lyst
vil prøve Heltes Dyst.
:|: Tra, la, la, la, la, la,
hurra, Mathias, Klang og Sang
skal følge mangen Gang
Dit glade Riddersprang. :|:

Harald Schmidt.

SAMFUNDSVISER

De brevitate vitæ.

Gaudeamus igitur
Juvenes dum sumus
Post jucundam juventutem
Post molestam senectutem
Nos habebit humus.

Ubi sunt, qui ante nos
In mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos,
Ubi jam fuere. :,:

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur,
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur. :,:

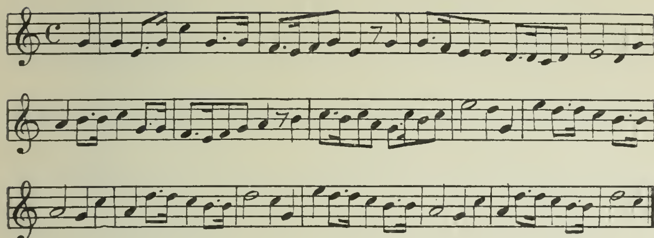
Vivat academia!
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet!
Vivant membra quælibet!
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines,
Faciles, formosæ!
Vivant et mulieres,
Vivant et mulieres,
Bonæ, laboriosæ!

Vivat et respublica!
Et qui illam regit!
Vivat nostra civitas!
Mæcenatum caritas,
Quæ nos hic protegit!

Pereat tristitia!
Pereant osores!
Pereat Diabolus!
Quivis antisocius
Atque irrisores!

(ca. 1300.)

Fra Støvdækket hæver sig tidlig vor Aand.

Den kronede Studentersang.

Fra Støvdækket hæver sig tidlig vor Aand;
den dristig udfolder sin Vinge;
dens Flugt ikke fængsles af jordiske Baand,
i Rummet den frit sig mon svinge;
som Ørnen mod Solen den stiger
i Tankens uend'lige Riger.

Før tonede hellige Kunster og Dyd
om Sydens indviede Strande;
men Tonerne trængte fra Vuggen i Syd
til Ispolens fjerneste Lande; —
de Templer paa Snefjeldets Tinde,
der rejstes for Sydens Gudinde.

Blandt Norriges Klipper, i Granernes Ly,
omstraalet af Nordlysets Flamme,
der knejser et Tempel mot Himmelens Sky;
hvor fordum stod Ygdrasils Stamme;
til Templet de Ynglinge droge,
paa Skjold for Athene de sloge.

Os Brødre! jo vinked den lysende Hal,
os kaldte den himmelske Stemme;
os stedse opflamme det hellige Kald,
vor Ed og vort Maal ei at glemme.
O! Held os! Athenes Ægide
det skjønneste Kald os indvi'de!

I Ungdommens Mai med glødende Sjæl
vi tændte i Tempelets Buer
den Flamme, som brænder til Alderens Kveld,
som Kulde og Mørke ej kuer; —
saa lyse og varme den Kjerte
til Dagenes Høst da vort Hjerte!

Med herligste Frugter fra Visdommens Hal
beriged' i Aanden vi gange,
og plante dens Sæd rundt i Fædrenedal,
der trives paa Fædrenevange;
da signe skal Slægternes Bønner
Athenes og Norriges Sønner.

S. O. Wolff, 1820.

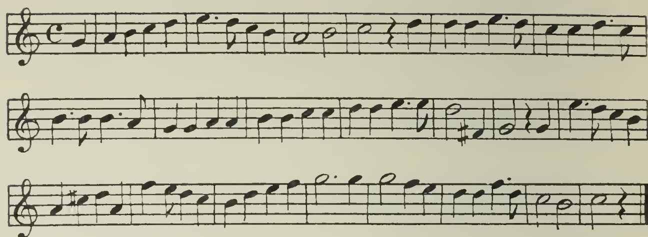
Sang for de Norske Studerendes Samfund.

Et tempel for lyset i Norrig mon' staa,
saa glade de nordmænd det skue,
og udkaarne prester om alteret gaa,
at nære den hellige lue.
Høit brænde den frit, den velgjørende ild!
Hver Norriges mand gyde olje dertil!

Os er det, for hvem denne lue blev tændt,
til os den betydende smiler;
vort fædrelands blik paa vor id er henvendt,
dets haab og dets krav paa os hviler.
Thi nytte vi trolig det venlige skin
og suge hver mødende lysstraale ind!

At styrke vor iver, at muntre vor aand
og fastere sammen os binde,
saa have vi knyttet et broderligt baand,
som tiden uløseligt finde.
Med nordboens varme og trofaste haand,
o brødre, vi knytte paany dette baand!

C. N. Schwach, 1814.

Hvad er imod Studentens Kaar.

Hvad er imod Studentens Kaar
St. Peters Hat?
Om Verden falder eller staaer,
han mellem Oldtids Vise gaaer,
Han rolig tæller Bjerges Aar
Ved Dag og Nat.
Mens ufrie Slægter slaaes for Muld,
:|: Er klare Tanker alt hans Guld
Og Skat. :|:

Han freidig løfter Avindskjold
Mod Falsk og Løgn;
Thi Løgnen som en evig Trold
Gaaer af sin Grav i god Behold
Med Legioner i sin Sold
Det næste Døgn.
Et Brodercorps paa hver en Tid
Sig ruster til den raske Strid
Mod Løgn.

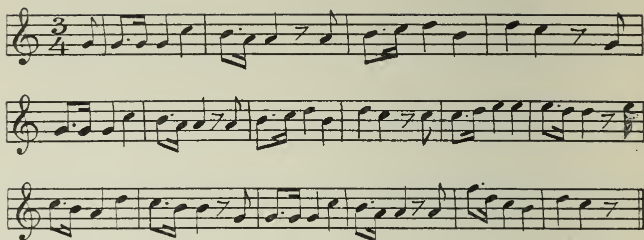
Ja ved en Klang af Sandheds Luur
Faldt Klostret om,

Og Munken daaned' i sit Skuur,
Og Nonnen flyede fra sit Buur;
Ud i vor Herres frie Natur
Hun atter kom.
Da Munken med sin Pengesæk
Sig listed over Elben væk
Til Rom.

Den lærde Svend bar aldrig Skye
For Krigens Ravn.
Hans Glavind fik et evigt Rye,
Da svenske Carl fra Fredriks Bye
i Dødningskjorten maatte flye
For Krigens Ravn.
Da skrev han ei Latin med Blæk;
Paa Dansk han skrev med røde Træk
Sit Navn.

Hvor Mænd i Atlaskhoser gaae,
Er ei vor Plads.
Med Bogen i en roelig Vraae,
Med Pigen under Himlens Blaae,
I Brødres Laug, hvor Flasker staae,
Der er vor Plads.
Her synge vi saa høit vi vil,
Her tømme vi saa tit vi vil
Vort Glas.

P. M. Møller, 1823.

Dalvise.

Det er min Sjæl en frydfuld Trang
at gjæste Norges Dale.
Den gamle Fjeldkoll elsker Sang,
den glade Hjerters Tale.
Kom til den fagre Maridal!
til Klejvens svimlende Portal!
Kom hvorsomhelst, og Norge skal
dig i sin Favn husvale!

Hvor strømmer ud Berusning sød
fra Dalens Bjerkelunde!
Det var en Drøm i Engles Skjød,
paa deres Mos at blunde.
Hvad Harpespil i denne Bæk!
hvad Melodi! hvor sød en Skræk!
Bestandig ny den toner væk —
ak! som fra Perlers Munde.

Hvad tænksomt sværmersk Øje fik
du Kjernets stille Vove!
hvad Ord den susende Musik
i Aasens dybe Skove!

Den Mand er ej i Norge fød,
som den ej gjør om Hjertet blød.
Det er hans Vuggesang, der lød
ifra de dybe Skove.

Didind, hvor Fyrren suser, ind
tør ingen Nidding vandre,
som har forglemt i troløst Sind
sit Fædreland for andre.
Ham vilde Rædsel gribe, — bleg
han vilde høre Skoven skreg,
hvor klagende dens Røster steg.
Did tør ej Nidding vandre.

Ham vilde som en Dommer haard
hvert Fjeld imødetræde.
«Hvad vil du i din Moders Gaard,
som glemt har hendes Kvæde?»
Hvor Kjernets Blik blev kummerfuldt!
Ak det, der smile kan saa huldt!
Ve den, hvis Barm ej voldsomt slaar,
ved Hjemmets Syn, af Glæde!

Vi nærmere i Dalens Favn
os føle Norges Hjerte.
Dets ærlige og gamle Navn
vi der af Fossen lærte.
I Fjeldets solbelyste Tind
det blotter os sit høje Sind,
og derifra det spejler ind
sig selv i Folkets Hjerte.

Igjennem Folkets Aarer lad
    sig Glommens Styrke vælte!
Som Rjukans kjække Styrtebad,
    saa fyrige dets Helte!
Lad i dets Kvinder Ringerig
med bliden Ynde præge sig!
Vær Gausta hver en Gubbe lig,
    som sig til Thinge meldte!

Hvor styrtende mod Tyris Strand
    fra Aasen Klejven iler!
Saa først ved Maalet, Idrætsmand!
    din stærke Villie hviler.
Som Kolven fra det spændte Staal
din Kraft forfølge vil sit Maal:
dit Vel, en Daad, o Fædreland,
    en Daad, hvortil du smiler.

Hist slanken Silje, Hæg og Pil
    og Rogn sig sammenranke.
Det nøgne Fjeld de dække vil —
    det er en kjærlig Tanke.
Saa, norske Brødre, Bryst ved Bryst,
vi ville med vemodig Lyst
vor Moders Brøst selv hylle til —
    det er en kjærlig Tanke.

H. Wergeland, 1841.

Mindets Bæger.

Sang ved festen for fædrenes
minde 13de januar.

I Rosenlund under Sagas Hal,
der gjemmer hellige Minder,
med sagterislende Bølgefald
den klare Søkkvabæk rinder.
Der er en Kalk saa sød og sval
af dette Væld at tømme,
og Nordens Mænd fra Fjeld og Dal
gaa did i vaagne Drømme.

Thi Elven nynner et gammelt Kvad,
der bæres vidt over Strande,
om Asers Drot, som ved Bredden sad
og drak af rislende Vande.
Mens Sagas Aand i denne Drik
det Svundne aabenbared,
stod Fremtids Syn for Odins Blik,
af Mindets Glans forklaret.

Vi vandre da til den klare Strøm
i Sagas fredede Rige,
vort Nordens lyseste Fremtidsdrøm
vil der af Bølgerne stige.

Thi Odins Æt har intet Væld,
der mere liflig kvæger
end dette Haab for Nordens Held,
der bor i Mindets Bæger.

J. S. Welhaven, 1846.

Sjung om studentens lyckliga dag.

Mel. av prins Gustav.

Sjung om studentens lyckliga dag,
låt oss fröjdas i ungdomens vår;
än klappar hjertat med friska slag,
och den ljusnande framtid är vår.
Inga stormar än
i vårt sinne bo,
ty hoppet är vår vän,
och vi dess löften tro,
när vi knyta förbund i den lund,
der de herrliga lagrarne gro.

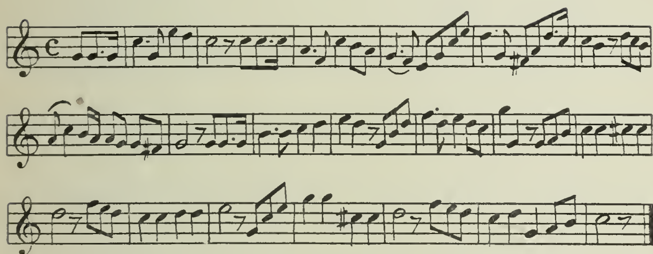
K. H. Sätherberg.

Længe var Nordens herlige Stamme.

Længe var Nordens
herlige Stamme
spaltet i trende
sygnende Skud;
Kraften, som kunde
Verden behersket,
tyggede Sul fra
Fremmedes Bord.

Atter det Skilte
bøjer sig sammen;
engang i Tiden
vorder det Et;
da skal det frie,
mægtige Norden
føre til Sejer
Folkenes Sag!

Karl Ploug, 1842.

Hvor herligt er Studentens Kald.

Hvor herligt er Studentens Kald,
det Præstedom ved Aandens Alter!
Der klares Verdens Dunstgestalter
ved Lyset i den høje Hal;
det Guddomslys, som evigt straaler,
og som Filisters Syn ej taaler,
det skuer stedse ufravendt
med salig Fryd hver sand Student.

I Stjernens lys, i Himlens Blaa,
i Dagens Pragt, i Nattens Skygge
vi skue Aanden bo og bygge,
vi føle Livets Pulse slaa.

I Tordensky, i Aftenrøde
vi kun Ideens Former møde;
i Stormen fnyser Kraftens Thor,
i Blomsten Skjønheds Freya bor.

Dog ej det gjælder Leg og Lyst.
Vi ved det: skulle vi hernede
de himmelskjænkte Straaler sprede,
da venter os vel mangen Dyst.
Naar Mørkets Skarer frække stimle
at storme Sandheds lyse Himle,
da maa vi føre Aandens Sværd,
om vi vil være Aanden værd.

Ja Brødre! herligt er vort Kald,
at vogte Aandens høje Alter,
at klare Verdens Dunstgestalter
ved Lys fra Visdoms Tempelhal.
Det Guddomslys skal evigt straale;
ei Skygge eller Plet det taale!
Det skue stedse ufravendt
begejstret — varm enhver Student!

M. I. Monrad, 1843.
(Job Spillemand)

Studentersang.

Mel.: Wolf, Fra Støvdækket (side 27).

Vi færdes med Lyst paa den stejleste Vej,
vi følge vor ledende Stjerne.
Som blaanende Bjerg over skovdunkel Hej
staar Vandringens Maal i det Fjerne.

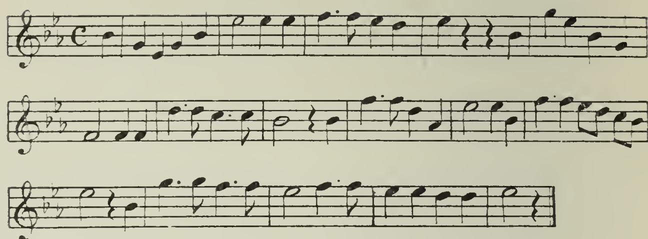
Vort Løsen blandt Fjeldene klinger,
og Foden har vaarlige Vinger.

Fra duftende Vang og fra fjeldbygget Hal,
fra Lundenes inderste Gjemmer
vi høre paa Vejen et manende Kald
og lytte til varslende Stemmer.
Da finde vi Opgangen banet
til Riget, som Tanken har anet.

Og skilles vi ad i de vexlende Spor,
hvor Aanden sin Genius fatter,
vi kjende dog Alle det bindende Ord,
der samler os broderlig atter.
Da hvile de Skatte, vi dele,
i Lys fra det vinkende Hele.

Og naar vi tør stanse det higende Fjed,
da skue vi vidt over Norden,
og udstrø den vingede, skinnende Sæd
til Grøde for Fædrenejorden.
Da kommer i høstlige Dage
vort Foraar med Kranse tilbage.

J. S. Welhaven, 1846.

Der er i Nordens Hjerte.

Der er i Nordens Hjerte
en stille Længsel lagt,
som gjennem Lyst og Smerte
vil bryde frem til Magt —
sit Maal den ej ret kjender,
knapt har den end et Navn —
men Fremtids Haab den tænder
af Kjærlighed og Savn.

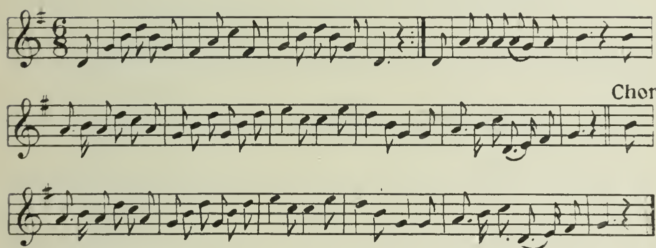
Det er den skjulte Vælde,
det er den indre Trang,
som føjer Dal til Fjelde
og Skov til grønne Vang.
Alt som Naturens Floder
den Trang er dyb og ren:
Tre Sønner af en Moder
vil vorde Tre i En.

Derfor sig selv at miste
vil Ingen af de Tre,
dog samlet til det Sidste
de Nordens Aand vil se —

Hvorfor? — hvortil? — hvorledes? —
Vi gruble ej derpaa.
Lad Længslen ikkun fredes,
den vil sin Blomst nok faa.

Vi føle den, vi Unge,
nu slaa i fulde Bryst —
vi ville den udsjunge
med stærk og frejdig Røst:
Svøm trygt paa Fremtids Bølge,
du Nordens skjønne Haab!
Dig Nordens Sønner følge
igjennem Aandens Daab!

A. Munch, 1854.

Hilsen til Russen.

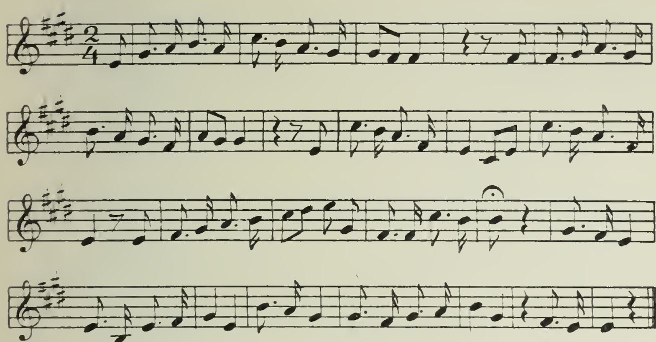
Qvod bonum, felix, faustumque sit!
Nu er du immatrikulert.
Fordi du saalænge har slæbt og slidt,
Bestræbelsen er honorert.
Vi tro vist, du stod dig perfect;
hver ærgerlig Firrer og Femmer vi glemmer saa let i kveld;
det var jo vel,
at ikke du rent gik rejekt.

Nu staar du paa dine egne Ben,
(at si', hvis du ej bruger Stok),
nu er du en meget betydelig En,
som hædres af Alle en bloc.
Din skinnende Hue og Dusk
har været hver Dame for Øje; du bøje hvert
Hjerte kan;
for slig en Mand
er Hjerterne fængbar som Knusk.

Og vi, som er gamle som Mose paa Træ,
vi hædre dig stadig i Kveld.
Nu døbes du snart, skal du bare se,
i Punschens funklende Væld.
Hvis Værten Kontrakten ej sveg,
saa skal du faa spise din Mætte. Med Rette du
hædres maa,
og du skal faa
som Benjamin tolv Stykker Steg.

Og, unge Mand, Et vi fordre kun,
og Fordringen er ikke stor;
tag Grimen væk fra din rappe Mund
og brug det bevingede Ord.
I Kveld og bestandig, min Dreng!
maa Talerne flyde og byde de gamle Halunker
Trods.
Vi væbner os.
Nu gjælder det! Rap dig! Enfin!

N. A. Nicolaysen, 1854.
(–?–)

I muntre Kreds, hvor Festens Lamper brænde.

I muntre Kreds, hvor Festens Lamper brænde,
sig samle nu Athenes Ungersvende;
glemt er de lærde Skrifter
og deres dunkle Ord,
og Glædens Vinge vifter
omkring det lange Bord, —
som en Brud den os liflig vinker;
Stjerneskud os i Aanden blinker, —
Stjerneskud!

Nu toner sammen vore Sjæles Strænge;
lad tone kun! Det varer ikke længe;
thi Skjæbnens Aande driver
os snart i Øst og Vest, —
den Ene bliver Skriver,
den Anden bliver Præst;
En kanske blir en stor Minister, —
Fler, o ve! blir nok blot — Kopister, —
Fler, o ve!

Og Musen ynder ikke Protokoller,
af Gjæld og Barneskrig hun ikke holder;
men Held os! hun har skuet
i Øjet os engang,
og Hjertet har dog luet,
og Læben tonet Sang!
Stærke Blus gjennem Døgnets Dampe,
Fantasus! skjænked os din Lampe, —
Fantasus!

Naar da vor gyldne Drøm er gaat istykker,
naar vi har faaet Rynker og Parykker,
vist vore Ungdomstanker
i Mindets Dæmringsslør
i mangen Kveldstund banker
paa vore Hjerters Dør; —
Sorgen væk! — Ind i Sjælen smutter
kjendte Træk af de glade Gutter, —
kjendte Træk!

Imidlertid her i vort Samfund raader
en yngre Slægt de nye Tiders Gaader;
men Ynglingsbarmen huser
dog altid samme Ild;
de evig unge Muser
ej Tid forandre vil;
Sangens Ørn lader ej sig binde! —
Vore Børn gjemmer da vort Minde, —
vore Børn!

A. M. Borchgrevink, 1856.
(Per Studiosus)

Bag samfundsmurens panser.

Mel.: Munch, Der er i Nordens Hjerte (side 40).

Bag samfundsmurens panser
et mægtigt hjerte slaar;
som hav i stormen danser,
dets bølger voldsomt gaar;
thi rigers haab og kummer
og verdners ve og lyst
lig himmelhvælvet rummer
studentens unge bryst.

Saa vidt som oceanet
vort hjertes pulsslag naar;
hvorhelst en skurk har ranet
sin broders ret, det slaar:
Magyarens frihedsdrømme,
Tscherkessens heltemod
som lava gjennemstrømme
studentens hjerteblod.

A. Aabel, 1856.

Saasnart jeg er indskreven.

Tysk Folkemelodi.

Saasnart jeg er indskreven
    blandt Pallas Rytteri, —
naar jeg Student er bleven,
    gaar jeg paa Frieri.
Der findes knapt den Pigelil,
    som med sit Nei mig saare vil.
    Fallalla — ha-ha-ha-ha!
    Jeg er jo en Student.

Der findes knapt min Lige
i hele Norges Land,
mig vrager ingen Pige,
som ønsker sig en Mand;
men faar jeg Nei, min bedste Ven!
i Tylvtevis der er igjen,
fallalla — ha=ha=ha=ha!
som sukke efter mig.

Et Aar jeg Intet læser,
men fjaser Tiden bort,
Af Piben Dampen blæser,
og spiller flittig Kort.
Man alle Ting jo lære skal,
det er en gammel, god Moral.
Fallalla — ha=ha=ha=ha!
Man Alting lære skal.

Rektor Bakkus bliver
— Professor Amor er; —
al sund Logik de skriver,
det sagtens ved Enhver:
Vintønden er jo Kathedra,
og Visdom tyller ud derfra.
Fallalla — ha=ha=ha=ha!
Vi Professorer har.

Saa tager jeg den anden
Examen i en Ruf;
jeg klør mig lidt i Panden
og gaar saa op paa Puf.

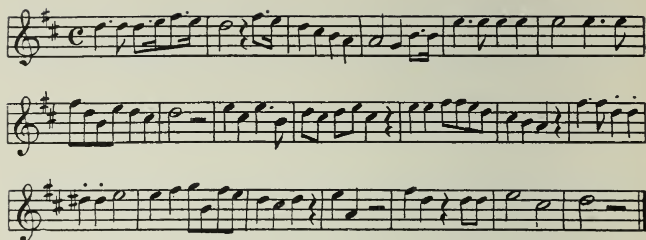
Jeg faar dog vel en Karakter,
og Skam faa den, som ønsker mer.
Fallalla! — ha-ha-ha-ha!
Jeg endda er Student.

End i et Aar jeg føjter
paa gamle, vante Vis
og render glad paa Skøjter
ad Verdens glatte Is;
og snubler jeg, min kjære Ven!
saa rejser jeg mig op igjen.
Fallalla — ha-ha-ha-ha!
Fru Pallas snubler ej.

Nu faar jeg Giftegriller,
og Bogen den maa frem,
mit rørte Sind jeg stiller
og læser nu med Klem:
Det falder surt, men det maa til,
hvis Hymens Fryd jeg smage vil.
Fallalla — ha-ha-ha-ha!
Det vil enhver Student.

Til sidste Dyst jeg træder
saa glad og frejdig frem,
mit Visdomsvæld udspreder,
og Laud jeg bringer hjem.
Jeg gifter mig om to, tre aar
og Paradisets Himmel naar.
Fallalla — ha-ha-ha-ha!
Hurra! jeg er Student.

Chr. A. Heyerdahl.

Hilsen til de unge studenter.

Helligt er studentens kald:
I de varme ungdomsdage
træder han i templets hal,
der nu aandens daab at tage.
Over ham i højen kor
gaar de svundne slegters tale —
Alnaturens dybe ord
hører han i lyse sale.

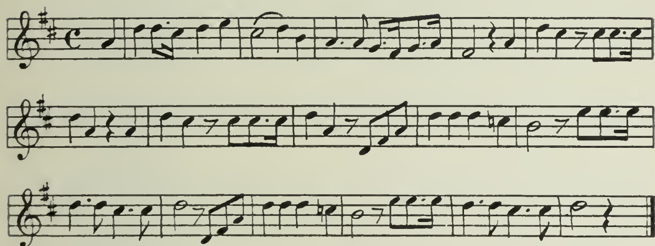
Men, vil han de ord forstaa,
maa han lære dybt at tænke —
i hans barm, fra troens blaa,
kraft og alvor maa sig sænke.
Ungdomsfrejdig, andagtsfro
kan han da mod maalet vandre,
hvor de store aander bo,
som ej tid, ej død forandre.

Helligt er studentens kald! —
Vær saa hilset, broder unge,
her i aandens tempelhal! —
Hør vor glade velkomst runge! —

Vi skal vandre sammen nu
i de klare søjlegange —
ungdomsmod og broderhu
lyde skal fra vore sange.

Oprejst hoved, ydmygt sind,
haand i haand lad os da skride
under templets buer ind,
dybt at granske, sterkt at stride
for vor tro, vort fædreland,
for vort ungdomshaab det skjønne,
fremad! brødre, som én mand!
kronen vil den kjække lønne. —
Helligt er studentens kald!

A. Munch, 1857.

Vi vandrer med frejdigt mod.

Vi vandrer med frejdigt mod,
vort sind er let og rap vor fod,
i højden, opad mod fjeldet,
i dybet til fossevældet.
Lad vejen gaa, hvorhen den vil,
vi vandrer frem med sang og spil.

Her er vi i Guds natur!
Som bækken vild i fjeldets ur,
saa stevner vi frem paa færden;
thi aaben os ligger verden.
Og derfor vi som fuglen glad
vil juble højt i sky vort kvad.

Vi er jo en lystig flok,
af mod og sange har vi nok.
Lad storme kun ud paa fjorden,
lad true med lyn og torden.
Vi fugter struben paa vor gang.
og hilser fjeld og fjord med sang.

Henrik Ibsen, 1857.

Geburtsdagsvise

i Studentersamfundet den 2den October 1856.

Hvor Bageren har stillet sin travle Butik,
Og Hurtigpressen dreier sig trolig,
Der hviler bag den daglige, prosaiske Trafik
For Muser og Studenter en Bolig.
Vel er jo Frakken gammel, som Gaarden har paa,
Men det gjør Ingenting — vor Frak er ligesaa!

Naar der blot derbag
Et Hjærte slaar sit Slag,
Freidigt, varmt og godt
Som i vort Samfundsslot —
Og Gaardens Folk de klage jo med ydmyg Supplik,
At Samfundshjærtet banker saa urolig.

En gammel Cavaller blir nu Samfundet snart;
— Men Ydunsæbler tidt det consumerer,
Hvert Aar i September det faar en Skæppe «Kart»
Hvoraf et Aars Tid det vegeterer.
Altid har man Haab til det Aar, som komme vil,
Altid er det grundet, og aldrig slaar det til —
Haab om livlig Rus,
Og Porten fri for Smuds,
Kjælderlemmen lukt,
Og Salen malet smukt,
Og Bygningen reist — «naar mit Øie er lukt»
Kanske man kan Grunden planere.

L. Dietrichson.
(Jørgen Latiner)

Til Russen.

2den September 1859.

Se nu kommer Høstens Tid, og Sommeren er endt,
Solen langsomt viger;
Men nu begynder Vaaren for den lystige Student
Og for de smaa Piger.
For nu kommer Russen som en Knop saa ung og grøn,
Paa Gaden hver en Skjøn
Seer sig om i Løn — — —
«Hun seer s'gu efter mig» — siger Russen.

Dengang I reiste hjemmefra, I en Formaning fik
Sund og sand og diger,
For Far sa': «Sky Kortspil og Caffeer og Drik.»
Og Mor: «Sky alle Piger!»
Og Rector sa'e med Kløgt og philosophisk Alvor, at
Du blir Student for at
Snart bli Candidat:
«Det Vrøvl, det veed jeg før!» — siger Russen.

Og Damerne, de tro, at Studentens Pligt er blot
Dem at courtisere,
Og vandre om paa Kurland og altid leve flot,
Og Baller frekventere;
Men Jarman tror at den Dyd, hvori der mest er Hold,
Er et Samfundssold
At slutte Klokken tolv —
«Jarman? hvem er det?» — siger Russen.

Og naar Du blir større, saa blir du invitert
Til Baller og Soupeer,
Men glem ei Samfundssalen, graa og røgdekorert
For stive Soireer —
Vort bud er: gaa Du trolig din glade Samfundsgang
Er end Tiden trang,
Gro Roser vel engang;
«Ja er det bare vist?» — siger Russen.

In Summa tror Studenten at det er hans ene Pligt,
At elske varmt det Skjønne,
At fylde sit Hjerte med Ungdom og Digt,
Saa vil ham Kransen lønne.

At være tro ved Bogen og trofast i et Lag:
Sværg nu til vort Flag
Vær tro til sidste Dag:
«Ja det skal være sikkert!» — siger Russen.

L. Dietrichson.
(Jørgen Latiner)

Bor vi i den gamle gaard.

Mel.: Bor jeg paa det høie fjeld.

Bor vi i den gamle gaard,
hvor vi snubler i ammer og børn og kloaker, —
hvor vor vært os høflig flaar,
tar os skjorten af kroppen og takker, —
der, hvor trappen kun er smal,
hvor den byggedes, førend man fik krinoliner,
hvor ved siden af vor sal
et kuld smaa-børn endrægtigen hviner, —
længes vi med fynd og klem
mod vort nye, smukke hjem, —
det, hvis grund-sten nu er lagt,
og som snart træder frem i sin pragt.

Bor vi i det lille rum,
hvor et Morgen-blad halvten af pladsen kan fylde, —
der, hvor Times maa ligge krum, —
hvor man klemmes mod bord og mod hylde, —
hvor eforen kryber om
som en bjørn i sin trange og fugtige hule, —
hvor man intet ejer, som
kunde støvet og pjalterne skjule, —
da vor tanke tidt sig stjal
til vor nye læse-sal:
der kan Morgen-bladet tryg
blive bred over skuldre og ryg.

Bor vi i vor gamle sal,
hvor vi driver vort bedste, vort muntreste væsen, —
der, hvor fra sin piedestal
Holberg smiler, saa sort under næsen, —
hvor man svømmer mellem røg, —
der, hvor gas=blus som fiksstjærner kummerligt skinne,
hvor man ser sig om for spøg,
ti for alvor man gaar s'gu i blinde, —
bygger vi med liv og sjæl
os et yndigt luft=kastel
med ventiler — ti for en —
og med Holberg saa vasket og pen.

Ja, i mange herrens aar
stod vor bygning i luften med taage om tinden,
og i kummerlige kaar
gik vi stille og gabed' mod vinden.
Nu er taagen gledet væk,
nu er tanken til jorden saa gladelig bunden,
ti idag vor formand kæk
har en virkelig sten lagt i grunden.
Og (hurra!) til næste høst
er vi fra vort fængsel løst.
Da oprinder klar vor sol,
da vi ønske vor vært: «lebe wohl!»

N. A. Nicolaysen, 1859.
(—?—)

Geburtsdagsvise.

Den 2den Oktober 1860.

Mel.: Dietrichson, Sang 2 Oct. 1858 (side 50).

Hr. Samfund han var sig i sin tidligste Vaar
en Ungersvend saa stille og blufærdig,
og rene var hans Sæder og trange var hans Kaar
og Videnskaben dyrked' han ihærdig.
Han holdt sig rolig hjemme fra alskens Larm og Fjas,
og gjorde han imellem et tarvelig Kalas,
der var ei lystig Klang
i Tale eller Sang;
thi for at have Værd,
det maatte være lærd;
fast aldrig over Tørsten han drak sig en Taar, —
til det var han for stille og for værdig.

Imidlertid var Fyren bleven frodig og sund,
og som det saa tidt har været Mode,
saa kom, da han havde været dydig en Stund,
med engang hans Rangleperiode.
Og snart det lærde Væsen paa Hylden kastet var,
nu drak han stadig Drammer og spillede Billiard,
og holdt et farlig Hus
med Drik og Sus og Dus,
var gjerne i det Fri
og skifted' tit Logis,
blev ilde berygtet i Bund og Grund
og skyet af de Dydige og Gode.

Men som det nu vel ogsaa i Regelen gaar,
saaledes med Hr. Samfund det begav sig,
at da han havde baaret sig slig i nogle Aar.
saa fik han løbet Hornene af sig.

Nu holdt han op at rangle og blev Nygterhedsmand, —
dog fik han naadigst Lov at nyde Brændevin og Vand,
naar han engang iblandt
sig noget mat befandt, —
men siden fandt han, at
han støt var flau og mat,
og derfor drak han Punsch baade Vinter, Høst og Vaar,
men uden dog, at Matheden gav sig.

Hr. Samfund sig nærmer nu til de femti Aar,
og Mange vil ham stemple som Filister,
for han er Skatteborger, og har sin egen Gaard
og la'r sig meget lede af Jurister;
men klæber end tit ved ham en og anden Klik
som virker, at hans Væsen er under al Kritik, —
den Sætning er dog sand:
han er en prægtig Mand,
som Alle og Enhver
af os har faaet kjær,
og derfor vil vi ønske ham, at lige kjæk staar,
til Grisen af formegen Føde brister.

Alfred Sinding-Larsen.
(Nul + a).

Vort samfund har en saga.

Mel.: Munch, Der er i Nordens Hjerte (side 40).

Vort samfund har en saga
lig Norges sønner flest:
I ringhed blev det fostred,
og nød var daglig gjæst;

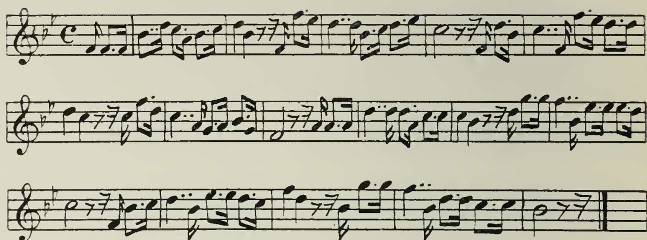
det stred, som nordmand strider
for liv sin længste dag,
med selvhjælps styrkebelte
under fattigt tag.

Vort samfund har en saga
hver nordmands saga lig:
det ejer mindeguldet,
erindringsskatten rig,
i friheds morgen fostret,
i storverkstider døbt,
i folketankens billed
mejslet ud og støbt.

Da frihedskraften flommed
rundt land i vildest trods,
hvor svulmed aand og arme
ubændig, som blandt os?
Men da saa klarheds dæmring
forjog den vilde rus,
faldt og det første dagskjær
paa studentens hus.

Gaa foran! Det er kravet.
Gaa foran, al din tid!
Gaa foran, hvor det gjælder,
i Norges ungdoms strid!
Skjønt femtiaarig gubbe,
du er jo ung endnu, —
du har af Iduns æbler
tusind fagre, du!

Henrik Ibsen, 1863.

Der gaar en saga om en hønsetrappe.

Der gaar en saga om en hønsetrappe,
hvor ikke høns, men mennesker gik op,
om lærde højder, svøbt i mørkets kappe,
og lærdoms hjem paa hønsetrappens top.
Der møder græsk latin: Nu højt de snakke.
Nu raabes bravo . . Temaskinen frem!
Nu læses — hviskes: nøglen . . Lars, min frakke!
Maa jeg faa samfundsbladet efter Dem?

Der meldes end: at verten — dels ved lytten,
men oftest uden — fik ret grei besked
om, at hver lørdag støvler to gang sytten
helt silde trappen tramped op og ned
lidt haardt. Det siger jo: Hver mand paa pletten! —
Hvor gjælder mødet? «Tværs for byens vagt!»
— Det var i atten hundrede og tretten,
da blev med sang vort samfunds grundvold lagt.

Med sang vi samles end! Et hurra gutter! —
I syn for sagn vi samles, ung og fri!
Hver gang et kuld af gamle minder slutter,
se, arven løftes — arvingen er vi!

Et samfund staar, som strid og tider knappe
ej magted kue — syng om helten blot,
der satte sig som tigger paa en trappe
og rejste sig som konge paa et slot.

O, slegt, som nu med glans i høje haller
forrenter gjæld, som grundmurt er tilbunds,
som selv er vert, kan holde høns og kalder
det vand, du drikker, ikke te, men puns:
glem ej i slottet hyttens dyd tilvisse,
lad aldrig saga raabe: Langlet, rap!
Riv reden ned! Slig stolt portal for disse?
Nei, her er slegten for en hønse=trap!

Olaf Skavlan, 2. okt. 1863.

Norsk natur.

Paa Ringerike under studentermødet 1869.

Mel.: Ibsen, Vi vandrer med frejdigt Mod (side 49).

Saa synger vi paa vor tur
i Norges herlige natur.
Lad tonen sig stille slynge,
som farve frem over gynge
paa fjord, mod strand og skog og fjæld
og blaane i naturens væld.

Det varme i folkets trang,
det stærke, dybe i dets sang,
her slaar det sit øje mod dig,
som netop det nu forstod dig
og gav for mødet, som det fik,
af al sin kærlighed et blik.

Her sangen maa føre frem
det hele billed af vort hjem!
    Slip stormen ind i det stille,
    led magten ind i det milde:
naar landet samles, skuer hver,
at vor historie det er.

Det første, vi stævner til,
er hundre havne i april.
    Der møder vi myge tanker,
    naar flaaden skal lette anker,
og firti tusend mand ombord
bær Norge i sin bøn rundt jord.

Se kyster af bare skær
med maager, hval og fiske=vær
    og fartøj ind under øen,
    men baader ud over sjøen,
og garn i fjord og not i sund
og hvid af rogn den hele bund.

Se Lofotens vilde kav,
hvor klipper stander midt i hav,
    og skodden rundt toppen driver,
    men havet ved foden hiver,
og alt er mørke, sagn og angst,
men midt i kavet baad paa fangst.

Her ser du en ishavs=far',
i sne og halv=lys han sig drar.
    Fra tønden det snart befaler,
    og baadlag mod isen haler,

og skud i skud og sæl i sæl,
og marv og mod i krop og sjæl.

Saa beder vi os til kvælds,
hvor hele bygden er til fjælds,
    paa sætern med mælke=stellet,
    paa fjæld=slaat ind under hældet,
og hvor en længsels=lok paa lur
faar svar ifra en stor natur.

Men hurtig vi maa afsted,
skal allesteds vi være med, —
    i berget, hvor malmen tages,
    paa fjældet, hvor renen jages,
og did, hvor elven skum=hvid gaar
og flødern paa sin planke staar.

Og stanser vi atter her,
de brede bygder faar vi kær',
    hvis bønder saa stille bære
    den troskab, som er vor ære,
og som til fædre stor=mænd har,
hvis glans vor morgen=røde var.

Saa synger vi paa vor tur
i Norges herlige natur.
    Vort arbejd for øjet skinner,
    vor fortid fra haugen minder,
og fremtid skal af landet gaa,
saa vist som Gud det stoler paa.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Den norske student er folkets søn.

Den norske student er folkets søn,
født af dets trang mod lys og lighed,
synger dets sang om gammel frihed,
ofrer for ny=købt liv og blod; —
ber om den tro,
fædrene=bo
bar gennem savn
Frelsern i favn, —
ejer alt lidt af det frejdige sind,
som gennem tordenen løfted sin tind,
som gennem sol=vejr staar saa skøn, —
den norske student er folkets søn.

Den norske student er folkets søn,
elsker dets færd, af døds=rop blandet,
høj=bygd og sjø=brudt just som landet,
tror, at den store maal vil naa;
ber om at faa
magt til at staa
trofast og sand
der, hvor vort land
sætter os ud paa vor vejr=haarde vagt;
der skal vi slutte vor sønlige pagt
med dets historie, streng, men skøn, —
den norske student er folkets søn.

Bjørnstjerne Bjørnson, 1871.

Du slægt, hvis hjærte banker.

Mel.: Munch, Der er i Nordens Hjerte (side 40).

Du slægt, hvis hjærte banker
ved dine fædres skaal,
sig, har du ogsaa tanker,
som fylder deres maal?
sig, kan saa stort du drømme
som de i mindets stund,
ja, har du magt at tømme
det gamle horn til bund?

Ti dette bæger fyldes
af vor histories flod,
hvor bølgerne, som rulled',
var vore fædres blod;
og dyb som folkets hjærte
og hellig gaar den strøm
med graad ifra dets smærte
og glans ifra dets drøm.

Saa tidt historien svulmed',
da skummed bægrets rand,
da vokste ogsaa hjærtet
i dig, du norske mand,
da saa du syner store
ved fædres minde=skaal,
og løfterne, du gjorde,
holdt folkets store maal.

Se, dette horn, vi løfter,
har rørt ved guders mund,
og Freyas rosen=læbe
har kysset paa dets rund.

Ja, dette horn, vi tømme,
har guder tømt engang,
mens Nordens store drømme
fra Bragis harpe klang.

Det vies vore fædre,
de slægter rad for rad,
som kæmpede og sejred',
som stille led og bad,
som bygged vore dage
med deres store færd. —
Vi lover dem tilbage
at være ofret værd.

Det vies aarets faldne
paa hver en val i Nord,
de sidder som einherjer
ved Sagas gude-bord;
det vies store minder,
som stiger for vor sans,
det fædreland, som skinner
i vor erindrings glans!

Jonas Lie, 1871.

Til Universitetet

ved Festen i Studentersamfundet
9de September 1882.

Mel.: Welhaven, I Rosenlund (side 35).

Der bor en glødende kundskabstørst
I slægtens bankende hjerte, —
Et krav at prøve fra grunden først,
Hvad vore fædre os lærte.

For fremtids seir, for skrankers fald,
For lys i mulm og lukke! —
Og det er dig, Athenes hal,
Som folkets trang skal slukke!

Du spired frem med vor friheds haab,
Du bar dens vækst gjennem tiden,
Du vier endnu med aandens daab
Dens unge kjæmper til striden.
Om stort og godt, om ret og smukt
Du altid trofast frede,
Saa dine ord lig gylden frugt
Sig over land kan sprede.

Og sløver døgntaagen synet til,
Vil tvedragt livskraften lamme, —
Lad dobbelt dagklart din altarild
Fra tanketinderne flamme!
Ei larm og kiv, ei gunst og frygt
Lad dine øjne blinde, —
At sandheds rene aand kan trygt
Hos dig et fristed finde!

Kr. Randers, 1882.

Til Russen.

2den September 1884.

Mel.: Welhaven, I Rosenlund (side 35).

Fra By og Bygd, fra det nøgne Vær
til sidste Plads op' i Dalen
vær hilset bølgende Ungdomshær,
sving ind, sving ind gjennem Salen!

Dog før til Dagens Seir du gaar,
da stans paa Tærsklens Skille,
og læs det Krav, som Aandens Kaar
dig denne Stund maa stille.

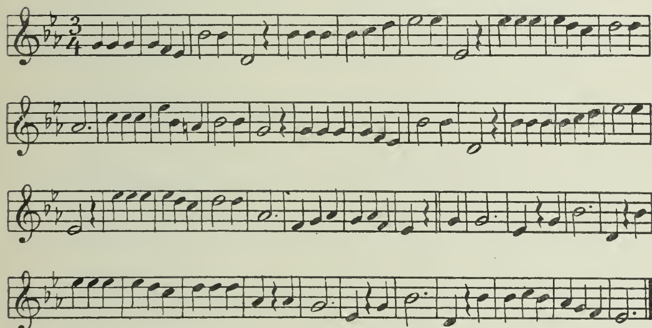
Ja, læs det langsomt og husk det godt,
Athenes haandgangne Skare:
hvad lavt og snevert, hvad trangt og smaat,
Studenter, her lad det fare!
Lad fare Byens tomme Jag,
lad falde Bygdens Skranker;
og ud i Morgnens friske Drag
til Dyst for Lysets Tanker!

Og læs det langsomt og husk det vel:
ei Aand og Vid, ei Talenter,
men et er nødigt — at tænke selv —
ei tære Fortidens Renter.
Ja, bedre varm og træt og saar
i Kamp paa Tidens Skanser,
end træg og tryg i sikre Kaar
i Ly af stumpne Sanser.

Men husk det ogsaa og glem det ei:
fra Dagens stormende Møde
der bøier venlig en mosklædt Vei
stilfærdig af til — de Døde.
O, Vandrer, gaa den ei forbi,
du unge Sind som stræber;
hvad ikke Tidens Mænd kan gi
gir stundom lukte Læber.

Fra By og Bygd fra det nøgne Vær
til sidste Plads op' i Dalen
vær hilset bølgende Ungdomshær,
sving ind, sving ind gjennem Salen!
Velkommen frem! tag Plads, tag Plads.
I Brødre, langveisfarne,
med høinet Hu, med hævet Glas
vel mødt ved Aandens Arne!

Theodor Caspari.

Russens Vise.

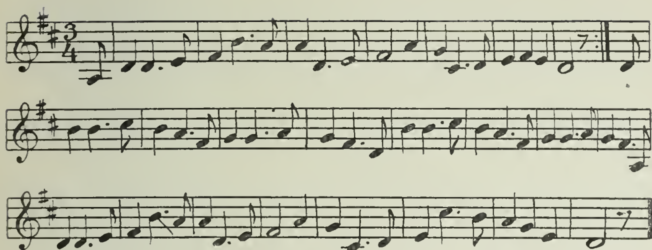
Der var en Tid, jeg i Vuggen laa
og hadde slet ingen Buxer paa;
nu har jeg Buxer og Knibetang
aassaa en Dusk, som er græpa lang.
Student, det er jeg med Liv og Sjæl
jeg blev det ivaar efter mange Spræl,
og alle de syntes, at jeg var go,
bare fordi at jeg «sto».

Ja Russen, ja Russen,
han overstod alle de skjulte Skjær,
ja Russen, ja Russen,
han er med i Pallas's Hær!

Hurra, nu er jeg da stud. filos.,
paa Knæ for mig ligge «Værla og Moss»,
alsteds er jeg en velseet Gjest
— hos Amtmand og Skriver og Dokter og Prest.
Jeg knuser Hjerter og Glasser en gros
— det siste mest, naar jeg har lidt paa —
men der er en Dame, for hvem jeg har
Respekten arvet fra Far:
Aa Alma, aa Alma,
aa alma mater, velsignede Navn!
Aa Alma, aa Alma,
kom kys mig og tag mig i Favn!

Ikveld dog er jeg forfærdelig gla,
for her har jeg alt, hvad ens Hjerte vil ha:
Ungdom og Galskab og Jubalon,
Skjønhed og Taler og Punsch og «Aand».
Nu er jeg kommet i mit Element,
ja først ikveld er jeg fuld Student,
jeg lutter Jubel omkring mig ser,
— mein Leiblein wass willst du doch mehr!
Studenter, Studenter!
Glæd jer ved Nuet i festlig Lag.
Studenter, Studenter!
imorgen er atter en Dag!

I. Fliflet.

Til Russen.

Med Angst og med Bæven jeg mønstrer den Flok,
som Moloch skal sluge iaar.
Fra Artiums Skjærsild de klarte sig nok.
Men hvordan mon nu det dem gaar?
Ja, farligt er Livet i Hovedstaden.
Og Ben udi Næsen der kræves a' den,
som høit over Mudret skal bære sin Dusk.
— — Og Russ har desværre i Næsen kun Brusk.

Dyrt vil jeg besværge hver nybagt Student:
Oh, følg mit profetiske Blik!!
Jer trædskelig Snare om Foden er spændt.
Thi vogt jer for Dobbel og Drik!!
Naar Penge I trænge, og Fædrene strenge
slet ikke paa længe vil skjønne Pointet,
saa pas dig for Obligadrengen, min Ven;
thi Paterniteten er brydsom ved den.

Om Venus jeg ikke vil tale ikveld.
(Det nytter sgu ikkeno' lel!)
Men Bacchum jeg dygtig paa Pelsen vil svi'
til Gavn for din natlige Sti.

I Dagbrækningstimen — naar herfra du tørner,
en Fiende dig truer paa Gader og Hjørner,
en Fiende, der kjender Humør kun av Navn:
Og «Kosten i Gata» er Fiendens Navn.

Nu haver jeg opladt min manende Røst
om Dusken dens Farer og Brøst.
Og hvis du, oh Russ, lar dig skræmme derav,
saa klip den og sænk den i Hav.
Men hvis du kan merke lidt Ben under Brusken,
og hvis du tør stevne til Kamp under Dusken,
velan, Kamerat, saa vel mødt i vort Lag,
saa slaar vi tilsammen for Dusken et Slag.

Adam Hiorth.
(A—m.)

Til Jubilanterne.

Mel.: Kofvan går.

Engang var vi alle Russ,
— Tiden gaar, Tiden gaar —
dyrked for Exempel Jus.
— Tiden gaar, Tiden gaar —
Ak, men før vi det ved Ord a',
ser vi os med et in mora.
Tiden kommer
og Tiden gaar.
Lyk'lig den, som Laudet faar!

Ved Examensbord enfin
— Tiden gaar :|: —
aner du etslags Point.
— Tiden gaar :|: —

Men før du tilgavns faar brugt det,
slaar dom Kloa i Produktet.
Tiden kommer
og Tiden gaar.
Lyk'lig den, som Pointet[1] faar!

Paa Censuren venter du.
— Tiden staar :|: —
Fyldt du er af Angst og Gru.
— Tiden staar :|: —
Alt forlængst du opgav Laudet,
frygter Non — med Haab om Haudet.
— Tiden kryber,
og Tiden staar.
Lyk'lig den, som Haudet faar!

Bænket i Eksamenslag
— Tiden gaar :|: —
Natten ser du bli' til Dag.
— Tiden gaar :|: —
Naar i Zik-Zak hjem du lunter,
Solen skinner glad og munter.
Tiden kommer,
og Tiden gaar.
Lyk'lig den, som Hyblen naar!

Naar en Post du vil ha' fat,
— Tiden gaar :|: —
faar du rigtig sande, at
— Tiden gaar :|: —

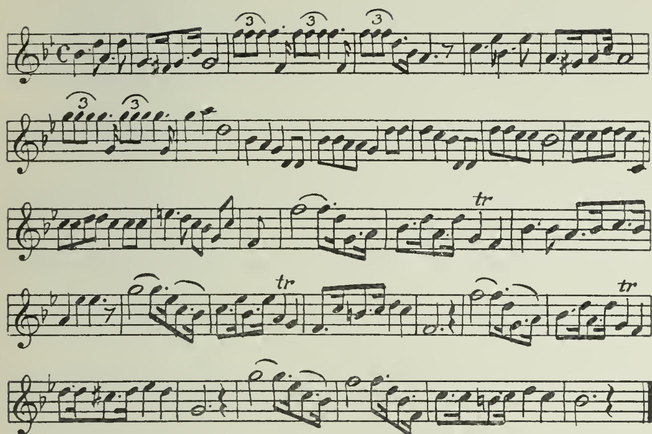
[1] Bør av visse Grunde udtales «Paaintet».
Forf.

Fra Herodes til Pilatus —
gaar den sølle Candidatus.
    Tiden kommer,
    og Tiden gaar.
Lyk'lig den, som Posten faar!

Frem du gaar paa Livets Vei
— Tiden gaar :|: —
Og en Mage faar du dig.
— Tiden gaar :|: —
Kanske før og kanske siden
faar du sikkert dig en Liden.
    Tiden kommer,
    og Tiden gaar.
Lyk'lig den, som sikkert faar!

Nu idag som Jubilant
— Tiden gaar :|: —
frem du Duskehuen fandt.
— Tiden gaar :|: —
Sæt den glad paa Haar som graaner,
lad den dække blanke Maaner.
    Haaret kommer,
    og Haaret gik.
Lyk'lig den, som Dusken fik!

Adam Hjorth.
(A—m.)

Heldigt, Heldigt er Studentens Kald!

Heldigt, heldigt er Studentens Kald.
Immer froh paa Livets Carneval.
Glad og let, men arm paa Gods og Guld.
Læns for Mynt, men af Liv og Løier fuld.
Dyrker kun paa Afstand Alma Mater huld.
Men er altid med paa denne her:
  I Student, Student, Studentertiden
  vil jeg leve som en glad Student.
  Mynt og sligt, det kommer altids siden,
  nu er det lidt smaat bevendt.
  Bedste Hr. Filister, vær taalmodig.
  Biffen klarer vi enfin. Vent!
  Thi som bekjendt
  saa kan man stole paa en glad Student.

Thi hver Sky, som truer paa min Sti,
plystrer jeg min lille Melodi!

Gaar det skidt med alting, som jeg gjør,
sætter Modgang mig i et galde gult Humør,
raser Kreditorer udenfor min Dør,
drar jeg bare paa med denne her:
I Student, Student, Studentertiden
vil jeg leve som en glad Student.
Guld og Sølv det kommer altids siden,
nu er det lidt smaat bevendt.
Kjære dem Hr. Skrædder, vær taalmodig.
Biffen klarer vi enfin. Vent!
Thi som bekjendt
saa kan man stole paa en glad Student.

Engang ved Eksamens Bord min Ven,
blir det sikkert slut med Plystringen.
Professorer gransker uden Bøn,
finder bare Huller, smiler lumsk i Løn:
«Hvad har du bedrevet, o Minervae Søn?»
Hr. Professor, bare dette her:
I Student, Student, Studentertiden
har jeg levet som en glad Student.
Visdom skal jeg nok erhverve siden,
nu er det lidt smaat bevendt.
Bedste Hr. Professor, vær taalmodig.
Biffen klarer vi enfin. Vent!
Thi som bekjendt
saa kan man stole paa en glad Student.

Træffer du en vakker Pigelil.
gaar Kurtisen ganske ligetil:
Er hun sur eller ræd for sin Mama,
preller alle ømme Smil og Blikke a,

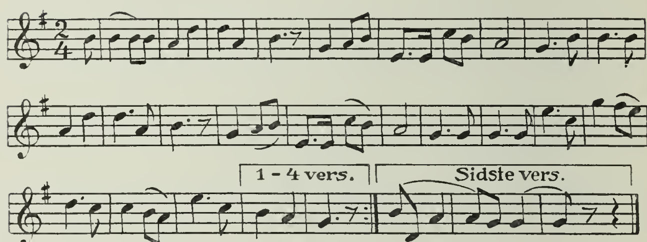
lad dig ikke bløffe. Alting gaar nok bra,
naar man bare tar den herre her:
I Student, Student, Studentertiden
bør man leve som en glad Student.
Evig tro det blir jeg sikkert siden,
nu er det lidt smaat bevendt.
Søde lille Frøken, vær taalmodig.
Biffen klarer vi enfin. Vent!
Thi som bekjendt
saa kan man stole paa en glad Student.

Tar du saa en slig fra Hjertets Grund,
spidser hun mod dig sin lille Mund.
Arm i Arm ud paa Bummel og Galei!
Holder du af mig, saa holder jeg af dig.
Og paa Livets rosenstrødde Landevei,
tar vi begge denne herre her:
I Student, Student, Studentertiden
bør man leve som en glad Student.
Ægtefolk det kan vi nok bli siden,
nu er det lidt smaat bevendt.
Sviger pap- og mama, vær taalmodig.
Biffen klarer vi enfin. Vent!
Thi som bekjendt
saa kan man stole paa en glad Student.

Naar fra Livet du er valset bort,
og du plystrer ved St. Petri Port,
spør' St. Peter med Dommermine streng:
Hvad har du at paaberaabe dig, min Dreng?
Ja, saa faar du svare ham med dit Refreng:
Slip mig ind paa denne herre her:

I Student, Student, Studentertiden
har jeg levet som en glad Student.
Fromhed skal jeg nok erhverve siden,
nu er det lidt smaat bevendt.
Bedste Hr. St. Peter, vær taalmodig.
Biffen klarer vi enfin. Vent!
Thi som bekjendt
saa kan man stole paa en glad Student.

Adam Hiorth.

I unge Aar.

Hil dig, som er i unge Aar,
den Tid, da alle Kræfter gjærer,
da endnu Tanken dristig gaar
opad i de høie Sfærer,
Da alt omkring i Sollys staar.
Hil dig, som er i unge Aar.

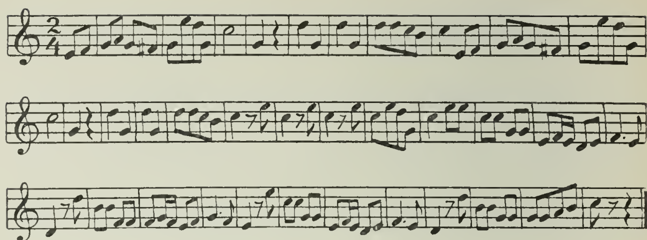
Da Livets Prosa endnu ei
dets rige Poesi fordunkler,
da alt, du møder paa din Vei,
har mindre Skygge end det funkler.
Slaar Livet end iblandt et Saar,
det gror saa let i unge Aar.

Da Hjertet varmt i Brystet slaar,
og Sindet higer ud i Larmen,
jo større Styrke mod dig staar,
des mere svulmer det i Armen.
Du tror saa herlig trygt du naar
at greie alt i unge Aar.

Ja storm kun frem til Kampens Fest.
Er Sjælen ung, den greier Støden.
Just der, hvor Striden raser mest,
der er din unge Kraft fornøden.
Hil dig, som midt i Bruset staar
med Ryggen rak i unge Aar!

Du tidsnok dertil komme vil,
at Armen hænger slap ved Siden,
at ei du mere hugger til,
men verdensklog kun «ser an Tiden».
Hil derfor dig, som endnu staar
saa kampglad i de unge Aar!

Leif S. Rode.
(Edor.)

Hilsningssang til de utenlandske Gjester.

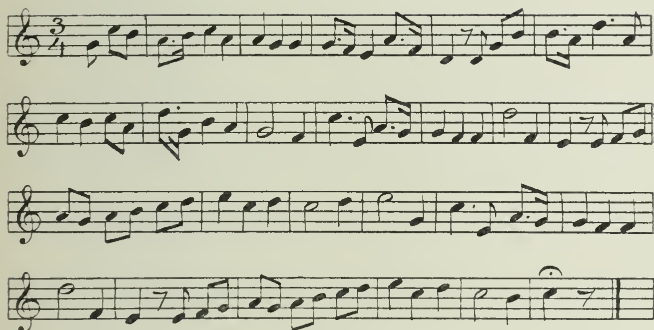
Ved Universitetsjubilæet 2den September 1911.

In the strife for life and wife and goods and children
　　jagen, schlagen sich die Menschen bloss,
und die Jagd nach Pracht hat Keiner Macht zu mildern,
　　c'est la chasse en masse aux vaines choses.
　　But you
　　　　et nous
　　　　　　ne sommes pas si fous:
For the student is the prudent son of science,
and fellowship of study means alliance,
sind alle Andern Feinde, gut, sie seien's,
　　nous sommes les amis du même esprit!
Denn wir sehen der Ideen Fahne wehen,
　　où la foule lutte aveuglement;
hilsen sender vi de venner, som gaar med 'n,
　　luid van uit ons klingt dat groetgezang!
　　For you
　　　　et nous
　　　　　　are fighting comrades true:
For the student will be rude and rough to meanness,
das ist sein Ruf, sein Amt, vom Geist Verliehenes,
but true to friends in fight he stands for freeness,
　　Voilà le vrai et franc, — l'étudiant!

Beste Gäste, zu dem Feste seid willkommen,
chers comfréres et de bons amis!
As the youth and truth of science we have common,
boys, the joys must also common be!
Find here
plaisir
mit uns bei Wurst und Bier:
For the student is the prudent son of science,
and fellowship of study means alliance
Drum sehen wir Euch herzlich gerne bei uns,
au jubilé de l'université!

Emil Smith.
(Es.)

KORPORATIONSVISER

Sangerafsked.

Nys sejled vi en solblank time
herind med jubelkor.
Vi hørte pintseklokker kime
rundt om den dybe fjord.
: : Og løv og lier kransed
vor færd saa smukt.
Paa bølgen solskind dansed
til tonens flugt. : :

Snart glider vi, mens maanen rinder,
hjemad paa natlig sti.
Af dag, som svandt, skjød stille minder

med ord og melodi.
:|: Men som paa bølgegrunden
sølvmaanens pragt
staar nu til sangen bunden
vor broderpagt. :|:

Saa lad kun afskedsstunden sprede
sin skumring om vor sjæl.
Den sprænges ej vor broderkjæde
ved klangen af farvel.
:|: Som glade trækfuglskare
vi bort nu fly.
Fra sang til sang vi fare —.
Vel mødt paa ny! :|:

L. Dietrichson.

Theatervise

ved Theaterballet 2den novbr. 1908.

Mel.: Hiorth, Heldigt, heldigt er Studentens Kald.

Lad os stoppe skravlen nu en stund!
(Plystres bydende.)
Frøken, spids De ogsaa Deres mund!
(Plystres koket.)
Alle næb skal kvidre nu til pris —
Ah, for vore damer? Nei, tilfældigvis!
Det er vort theater, som skal ha sin sang.
Fru Thalia's viltreste enfant.
For vor egen gamle, kjære scene
den er vores alles kjælebarn!
Trang og skidden — ja, men jeg sku' mene,
alle vore hjerter har'n.

Just med sine primitive greier
har den faat en egen charme.
Ven, hvor du gaar hen,
Du finder ingen scene slik som den!

Aldrig knirker dens maskineri,
(plystres.)
for der find's ei no at knirke i.
(Plystres.)
«Teknisk utstyr» — skidt, det er no snaus,
«torden» illuderes ved publikums applaus,
av en fyrstik kan man faa et herligt «lyn»,
av en skjorte sælsomt «aandesyn».
Og den har, hvad andre scener mangler:
ungdom med et smittende humør.
Om saa lidt de ydre midler skrangler,
ingen verdens ting det gjør.
Hvor studenteraanden har tilhuse,
gaar de gode magter med.
Ven, hvor du gaar hen,
du finder intet, som naar op mot den!

Om det end har hændt engang iblandt,
(plystres)
at applausen bakvendt uttryk fandt,
(plystres som pipen)
var det herligt dog at være med,
hvor parykker lugget, og øiesminken sved,
fedt og farve smeltet, kulisser ramlet ned,
og «trikoten» sprak paa mangt et sted.
Til de gamle, kjære, slidte «brædder»
gaar saa mange gange tanken hen;

den, som engang først har været med der,
længter stadig did igjen.
Sminkelugt, applaus og lampefeber
stiger for dit indre blik,
klang af skjæmt og sang —
«Nei jeg maa endnu være med engang».

Sitter Du saa siden tung i sind,
(plystres vemodigt)
fløites noget blødt i øret ind,
(plystres pianissimo)
og Du glemmer sorg og jammerdal,
som en gammel stridshingst, der hører sit signal,
løfter Du dit hoved — i øiet lyser brat
glød fra ungdomsminders saganat.
Ja, vor egen kjære, gamle scene,
maa den trives end i mange aar
like ung; er tiden svær, alene
nyt humør den derved faar;
thi hvor verden ellers kun ser sorger,
finder den et godt point.
Ven, hvor du gaar hen,
Du finder ingen scene slik som den!

Leif S. Rode
(Edor)

Laus Philologiae.

Mel.: Blue Bell.

Habeat suum quaeque
grati scientia;
nulla stat tamen aeque
ac Philologia!

Quîs homines distinguas
solum a bestiis:
dantur, quas scimus linguas
huius a studiis
: : Quae es adjutrix
ingenii,
Lingua! haec tibi nutrix
est filî. : :

Carmina, risus, clamor
labor et otium,
gaudium atque amor
dolor et odium:
Abdita quaequae latent
nobis in cordibus,
polam in lingua patent
clarius, purius.
: : Lingua superba!
Etiam nunc
faciunt tua verba
cantum hunc! : :

Lingua quam est praeclara
tam eius studia.
Ampla et nobis cara
est Philologia!
Nullae sunt ei pares
nullae scientiae;
cui alii nam dares
nomen praestantiae?

:|: Studium pulchrum!
Dedo ad te
memet — quod sepulcrum
celet me. :|:

Emil Smith.

DRIKKEVISER

Gualterus Mapes.

Mihi est propositum
In taberna mori;
Vinum sit appositum
Morientis ori;
Ut dicant, cum vene-
rint
Angelorum chori:
«Deus sit propitius
Huic potatori!»

Poculis accenditur
Animi lucerna;
Cor, imbutum nectare,
Volat ad superna.

I et Viinhuus vil jeg sige.

I et Viinhuus vil jeg sige
Mit Farvel og lægges ned,
Under Tønden vil jeg ligge,
Under Tappen Hovedet;
Munden maa staae spærret
aaben,
Det maa observeres,
Thi ellers torde Tappedraaben
Gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Bouteller,
Naar man bær mig til min Grav;
Fiir' og tyve drukne Seller
Skal gaae for med Krands paa
Stav;

Mihi sapit dulcius
Vinum in taberna,
Qvam, quod aqua miscuit
Præsulis pincerna.

Suum cuique proprium
Dat natura munus:
Ego nunqvam potui
Scribere jejunus;
Me jejunum vincere
Potest puer unus.
Sitim ac jejunium
Odi tanqvam funus.

Tales versus facio,
Qvale vinum bibo;
Neque possum scribere
Nisi sumpto cibo.
Nihil valet penitus,
Quod jejunus scribo:
Nasonem post calices
carmine præibo.

Nunquam mihi spiritus
Prophetiæ datur,
Nisi quando fuerit
Venter bene satur.
Cum in arce cerebri
Bacchus dominatur,
Phoebus in me irruit
Ac miranda fatur.

ca. 1200.

De skal drikke, Viser sjunge,
Og ophænge runden om
Alle mine Pengepunge
Som de hjalp at gjøre tom.

Alt mit Gods ved Testamente
Skjænker jeg en Kjeldersvend,
For den Viin, han lod mig hente
Paa Credit i Kjelderen.
Al min Rigdom er en Skjorte,
Som er gammel og forslidt;
Hvis den ikke alt er borte,
Maa han have den for sit.

Alle mine Kammerater,
Som mig hjalp at destilleer'
Mine arvede Ducater,
Til jeg havde ingen fleer,
Ned paa Knæe de skulle sjunge:
Han er død, men gid han der
Vederqvæge maae sin Tunge,
Som han gjorde fordum her!

Saa tilkommer mig medrette
Et fortræfligt Monument,
Som man over mig skal sætte,
Thi jeg har det vel fortjent;
Med den Gravskrivt oven over,
Som bør skrives paa Latin:
«Under denne Tønde sover
Et forfyldt, fordrukkent Sviin.»

Tøger Reenberg.

Portugal, Spanien.

Portugal, Spanien,
stora Brittanien,
ak, om jag egde de kronor i kväll
uppå min hjässa,
skull' en prinsessa
hvila i famnen, liksom en mamsel:
Jag ok min lilla
somna så stilla.
Av mina björnar jag böd då farväl.

Bomber, raketer,
pukor, trompeter
skulle oss väcka med dån ok med knall.
Våra drabanter
spela sit lanter,
dricka vår skål utur krus av kristall.
Jag skull' ok dricka:
Vivat, min flicka!
Se'n skull' det smälla, tils dagen blev all.

Ostron jag väljer:
Rhenska buteljer
skulle min drotning ok jag tömma ut:
Pudding med russin,
vofflor, et dussin,
bleve vår frukost, en kallsup til slut.
Skönaste knaster:
hundra piaster
skålpundet kosta skull' i minut.

Skål, kamerater,
generalstater,
hellige fader i Rom ok din ätt!
Slut på min messa!
Farväl, prinsessa!
Kronan är borta, hon kom också lätt.
Ände på psalmen!
Jag går til Malmen,
ok på kredit ta'r en sup ok kotlet.

C. M. Bellman.

Har jeg kuns en lumpen Daler.

Har jeg kuns en lumpen Daler,
Notabene, som er min;
Nogle Flasker og Pokaler,
Notabene, fyldt med Viin:
Er jeg hjærteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

Har min Daler faat i Lommen —
Notabene, — faat sin Rest;
Er fra Barfreds Flasken kommen,
Notabene, med Protest:
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

Kysser jeg en Andens Pigee,
Notabene, som er smuk;
Vil min Skrædder fra vige,
Notabene, for et Buk:
Er jeg hjærteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

Er min Donna riig som Fanden,
Notabene, riig paa Aar;
Hører jeg min Skrædders Banden,
Notabene, indenfor:
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

Glæden bor hos Viin og Piger,
Notabene, meget tidt;
Uden Penge Verden siger,
Notabene, saare lidt.
Disse tre min Glæde gjør,
Notabene, til jeg døer.

P. A. Heiberg.

Der var engang en tapper Mand.

Der var engang en tapper Mand,
Der Teucer monne hedde,
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Vrede;
Hendrevet til en fremmed Strand,
Sit Folk han sammenkaldte;
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte.

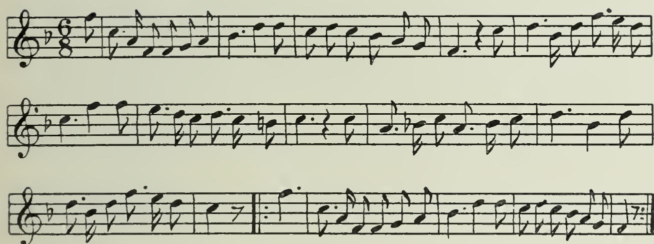
I Brødre! hidtil meget Ondt
Med mig I have døiet;
Og det troløse Hellespont
Ved Vinterstide pløiet;
Nu teer Jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;
I Morgen seile vi igjen,
I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give!

Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seilads,
Og villig kaste Anker.

Og da dog Ingen slipper fri
For samme Hav at pløie,
Held den, der stundom kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner.

K. L. Rahbek, 1783.

Hvi rose I saa vore Fædre.

Hvi rose I saa vore Fædre,
og vil, vi skal være som de?
i mange Ting har vi det bedre,
I strax et Exempel skal se.
I tro, at de søgte sig Ære
paa deres mandhaftige Tog.
Men Eder min Vise skal lære,
hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
det evige Øl og den Mjød:
tilsidst smagte Øllet dem ikke,
og Mjøden den faldt dem for sød;
Vin var ej at vænte her hjemme,
selv ikke i Valfaders Sal;
thi Odin lod Vinflasken gjemme,
saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
til Egnen hvor Druerne gro;
de naaede den, drukke og sloge,
der vilde de bygge og bo.
Men Romerne taalte det ikke,
de Danske drak Vinen fra dem;
de strax en Borgmester udskikke,
at jage de Fremmede hjem.

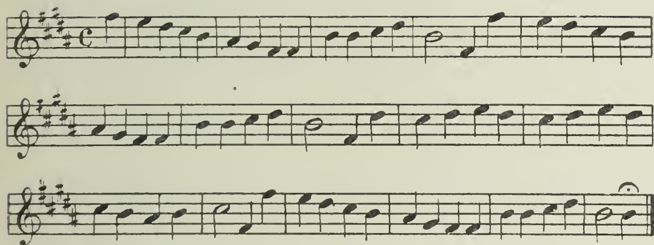
Han traf da de ubudne Gjæster,
men traf dem sig selv til Fortred;
de lærte min gode Borgmester, —
at lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden:
der laa de og sølte i Vin,
saa løb de beskjenkte i Striden,
og saa blev de slagted' som Svin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
Vinlandene temmelig tit;
de Franske saa, det var det Bedste,
at blive dem skikkelig kvit;

de udbad sig ydmygst den Ære,
at bringe dem Vinene her;
saa lod vore Fædre det være
en Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
begriber man, det er en Skam,
sig Franskmanden hid skal umage;
vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faa Vin i vort Hjem:
Gid Handel og Søfart florere!
Vi faa vore Vine ved dem.

K. L. Rahbek.

Punschens Dyder.

Min Doctor er en ærlig Mand,
Han siger: du maa drikke
Alt hvad du vil, undtagen Vand,
Det ene duer ikke,
Med mindre det blier lavet til
Med Rom, Citron og Sukker,
Thi da du intet finde vil,
Som Tørsten bedre slukker,

Og mange Ting forvolde Tørst,
Som man knap skulde tænke,
Men dog Erfaring lærer: Først:
Ifald du faaer en Enke,
Der piner dig til Døde med
Sin salig Husbonds Dyder,
Der bliver Ganen tør og heed,
Puns qvæger da og fryder.

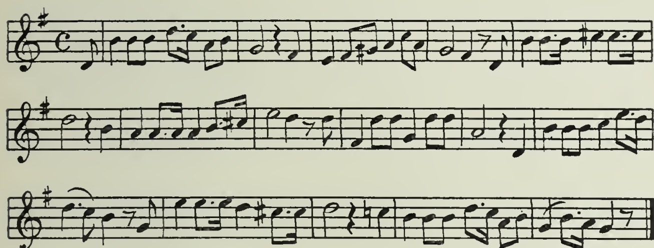
Dernæst, om du har en Rival,
Som din Clarise sælger
Sin Haand for Guld, da er du gal,
Ifald du Strikken vælger.
Nei, dersom du paa saadan Spot,
Som gjerne skeer, fornemmer
En heftig Lyst til noget Vaadt,
Puns gjør, du alting glemmer.

Fremdeles: Om du i en Iil
Den Daarskab har begaaet,
At lide paa en Hofmands Smil,
Og dog ei Embed faaet;
Saa tro din Doctor paa hans Ord,
Han vil dig ikke ilde:
Puns er paa denne falske Jord
Den bedste Trøstekilde.

Tilsidst: Hvis Plutus dig har glemt
Med sine gyldne Gaver,
Da er det sandelig heel slemt,
Dog, om du endda haver

Kredit hos nogen ærlig Vert
Kun paa en Tremarks Bolle,
Skal du før den er halv fortært,
Dig for en Croesus holde.

Edv. Storm.

Diogenes vranten og stolt.

Diogenes vranten og stolt,
Han knurred' saa tidt paa de Unge;
Af Viin han dog inderlig holdt;
Thi Viisdom den gjød paa hans Tunge.
Men, da salig Hjob han blev lig,
Mangengang manglede Føden,
Et Viinfad han tiggede sig;
Der laae han og ventede Døden.

Heraclitus veed man, han gik
Med Flasken saa lumsk i sin Lomme;
Han flæbed', saa det havde Skik,
Naar Flaskerne først vare tomme.
Han græd over Verdens Besvær;
Men see, om vi troe disse Løgne:
Han drak, det var Mandens Maneer,
Saa Viinen flød ud af hans Øine.

Democritus en Perial
Tidt havde saa godt som en Anden;
Han loe som en Mand, der var gal,
Naar Glassene fyldtes til Randen.
Hans Næse tidt lyste ham hjem;
(Vi dertil har opfundet Lygter,)
Og, hvor han kom ravende frem,
Han loe ad enhver, som var nychter.

Copernicus hine var lig;
Sin Viisdom han søgte i Flasken,
Der, troede han, skjulte den sig
Og ulmed', som Ild under Asken.
Engang i en Ruus, som var stiv,
Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
Begreb han det først i sit Liv,
At Jorden gik rundt omkring Solen.

Selv Viismanden Aristotel
Har Viin for sin Viisdom at takke;
Skjøndt een Gang han pimped' saa vel,
At han fik Musketten paa Nakke.
Han elsked' det Vaade saa høit,
(Man Sandheden ei bør fordølge,)
Af Lyst til at fyldes ret drøit,
Han sprang i den skummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Taar over Tørsten mon tage,
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked' gik frem og tilbage. —

Han Skeptiker blev, denne Mand,
Og havde den Mening blandt flere:
Størst Galning har største Forstand,
Hurra for den skeptiske Lære!

Lyder Sagen.

Visdommens Kilde.

Mel.: Sagen, Diogenes (side 101).

End skulde Vankundigheds Nat
aldeles indhyllet vor Klode,
naar Himlen ej havde tilladt
os Druens og Kornsaftens Gode;
thi nævn mig en Kunst, som blev stor,
et Opfund, som er at berømme,
hvortil man ej bragtes paa Spor
ved Flaskerne flittig at tømme!

At hele Jordkloden var flad,
de dumme Forfædre jo tænkte;
men da Galilæus han sad
og flittig i Glassene skjænkte,
til Stolen ej længer ham bar,
og Fødderne opad han vendte,
strax at Antipoder der var,
hel tydelig Manden erkjendte.

Da Newton en Aftenstund drak,
indtil han ei aarkede mere,
at Jorden ham ned til sig trak,
begyndte han at observere;

men da under Bordet han laa,
og alting gik rundt for hans Hjærne,
da var det, at klart han indsaa
den Lov, som opholder hver Stjærne.[1]

Du har vel bemærket saa tit,
naar Vinen ret Hjærterne glæder,
at kortere bliver hvert Skridt,
jo længer fra Bordet man træder?
Se! deraf engang i en Svir
udregned' den lærde Mercator,
at Graderne kortere bli'r,
jo længer man gaar fra Ækvator.

Naar Venner til Franklin der kom,
da gav han dem dygtig at drikke!
men mærked' naar Flasken blev tom,
da lynede Gjæsternes Blikke;
dog saa han, at lynende Blik'
paa proppede Flasker henglede,
og deraf det Indfald han fik,
at man kunde Lynild bortlede.

Man længe forsøgte omsonst,
at flere Planeter opdage;
men Herschel udgrunded' den Kunst,
at først man en Taar burde tage:
thi Stjærner i Tusindetal
opgik i hver Rus for hans Øje,
han derfor i hver Perial
betragtede Himmelen nøje.

[1] Tyngdens Lov.

Den store navnkundige Kant
først søgte sin Visdom i Bøger;
men siden i Flasken den fandt
— man finder den der, naar man søger; —
den Sætning blev Manden saa klar,
ved Drikken, men ikke ved Læsen:
at Flasken et Ikkejeg var;
men Vinen det Renejegs Væsen.

Kort: Ingen blev stor uden Drik!
Hvi blev vel Napoleon slagen?
Jo men! en Forræder just fik
lumsk Feltflasken fra ham borttagen.
Endnu tog han Frankrige ind
og skulde Mirakler udføre;
men daglig med een Flaske Vin
kan Manden jo Ingenting gjøre!

Thi søg ej om Visdom og Kunst
i gamle og støvede Bøger!
Du stedse den søger omsonst,
naar ej du i Flasken den søger.
Iaften vi søge den der,
og sikkerlig der vi den finde;
thi Værten omhyggelig er,
at Visdommens Kilde maa rinde.

M. Chr. Hansen.

O Vingud! med ravende Sans.

Mel.: Sagen, Diogenes (side 101).

O Vingud! med ravende Sans
Jeg lægger din Almagt for Dagen,
Endskjønt du en fagrere Krans
Er bunden af Digteren Sagen.
Kun Blade, ei Blomster jeg har
For dig at indflette i Kransen —
Du fik jo den Sidste der var,
I «Visdommens Kilde» af Hansen.

Sin Vin kjøbte Moses for Guld
Af Israels laasede Kister,
Og Samson var gyselig fuld
Hver Gang, at han slog de Filister.
Kong David i lønligt Gemak
Var djævelsk til Vinen genegen;
Sin Reisepæl Absalon drak,
Imedens han dingled i Egen.

I Hvalen paa skummende Sø
Tog Jonas beruset til Takke,
En Puffert fra cypriske Ø
Han havde faat med i sin Frakke.
Elias fra jordiske Sogn
For glad til de solstegte Vafler;
Thi udi den straalende Vogn
Han hilstes af fyldte Karafler.

Til Grunde gik Nordmandens Mod —
Og kunde vi vente os andet,
Da engang et Selskab fremstod,
Som blandede Vinen med Vandet? —

Den Vattersot snart var forbi;
De indsaa, hvad Vaas de skrev sammen;
De klinked': «Lev Evan!» — og vi
Istemme et frydefuldt Amen!

C. N. Schwach.

Mit Ønske.

Mit fulde Glas og Sangens raske Toner,
Og vittig Skjemt og Munterhed,
Jeg sælger ei for alle Fyrsters Kroner
Og Salomoners Herlighed;
Thi Høihed ei lyksalig gjør,
Og Alting jevnes, naar man døer.

Mit Ønskes Maal er kun en kjølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har,
Et roligt Sind, en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv,
Og faae min Munterhed i Arv.

Viinranker groe og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden — Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

J. Zetlitz.

At Slyngler hæves til Ærens Top.

At Slyngler hæves til Ærens Top,
at Smiger mæskes, og Sandhed tigger,
at Rige sluge den Arme op,
og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
at Baand og Stjærne
og tomme Hjærne
forenes ofte, ja mer end gjærne,
det ser man tit.

O I, som sukkede tit med mig,
naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
naar den blev æret, fornem og rig,
som Lov og Bøddel har ofte truet;
forglemmer Taarer,
som aldrig saarer
en Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
og værer fro!

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laa
paa halve Jorden og den var rolig,
en Glans med eet jeg i Østen saa:
Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
kun sjelden vasket,
men fed og lasket
han ned ad Fjældet barfodet trasked'
og ravede.

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad,
(i Gudens Aasyn stod malet Glæde);
«Søn! — sagde han, — du bør være glad,
«lad Patrioten forgjæves græde!
«Naar Ondt kun lykkes,
«naar Landet trykkes,
«og Retten selv af dens Tjener rykkes,
«saa tøm dit Glas!»

Jeg tog hans Bæger og tømte det
og glemte Landet og Landets Daarer;
jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
som spotter med Heraklitens Taarer.
Jeg hylded' Glæde
forsvor at græde,
og loved' Evan, jeg vilde kvæde
kun ham til Ros.

En Flaske Vin er og mere værd,
en al den Velstand, en Tydsker skaber;
men tror man Tydsken paa hans Gebærd,
og vinder han, medens Landet taber, —

jeg Evan lyder,
min Vin jeg nyder,
og ler ad den, som blir snydt og snyder:
gjør I som jeg.

J. Zetlitz.

Nu er det stille, han har os forladt.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen den gamle Urostifter,
men i den tause, kjølige Nat
vil vi skride til svare Bedrifter.
:|: Borgeren snorker alt, men vi —
vi gaa paa Perlefiskeri. :|:

For os paa Bordet se vi jo et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
men i sin dybe skrækkende Grav
mangen kostelig Perle det rummer.
:|: Se hvor de funkle! Bølgen her
har laant af dem sit Gyldenskjær. :|:

Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt;
freidig vi dog paa Fangsten drage:
Kjækhed og Haab og Lystighed og Skjæmt,
det er Perler, man ikke bør vrage:
:|: Halsen er tør og Lysten er stærk, —
det glider nok, det store Værk! :|:

Sej, mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
Glasset det er vor Dykkerklokke,
dermed vi stikke i den dybe Puns,
hvor de funklende Perler os lokke.
:|: Men vi maa nøie passe paa,
at Ingen søsyg blive maa. :|:

C. Hostrup, 1841.

O, Hædersstad, du gamle Rom.

Mel.: Rahbek, Der var engang (side 96).

O Hædersstad, du gamle Rom
cum vino et puellis,
du Stad, hvor Flasken ej blev tom,
ej spurgtes de puellis;
o, for Studenten hvilken Fryd
der have sværmet, levet,
og Snarer lagt for Lydias Dyd,
og om paa forum drevet.

O Flakkus, du, som sover nu
in urbe Tiburini,
aqvam mixtam cum spiritu
vi drikke loco vini,
men hør du vor Undskyldning: ak,
du mangled' ej thesauro,
og derfor du Falerner drak;
men vi er' sine auro.

Men det ej derpaa kommer an,
om Drikken er Falerner;
vi Geisten har, Lalager kan
vi se i vore Terner;

vi lib'ro pede danse om
og Gratierne hylde;
bibendum est, ej Bollen tom,
saa Glassene vi fylde.

Og saa en Skaal for gamle Rom,
for Venus og for Bakkus,
en Skaal for Glædens Helligdom
og for dens Præst, Hr. Flakkus;
en Skaal for den, som ham forstaar,
— de Vises Sten har funden —
Studentens Skaal, gutår, gutår,
nu Glasset ud til Bunden!

Jac. v. d. Lippe.

Sang til det norske Selskabs efterladte Punse=Bolle

da den Torsdagen den 6te December 1849 højtidelig blev optagen som Æres=medlem af det norske Studentersamfund.

Mel.: Saa nu er denne Aften gaat.

Velkommen skal du være her!
Hvor du er nydelig og pen!
Jeg tror saa sandelig du er
af ægte Porselen!
Det er en Lyst at se din Krop,
hvor den er stor og tyk og rund:
kom kjære Ven — gab op, gab op!
O Himmel, hvilken Mund!

Er det sandt, at du har fyldt de Treds?
og du elsker end de Unges Kreds,
og dit Ansigt er endnu saa livligt og blaat —
du bærer Aldren godt!

Det var i Kongens Kjøbenhavn;
der saa du Lysets Straaler først,
der leved' du i Glædens Favn,
og kjendte aldrig Tørst.
Midt i det norske Selskabs Sal
du knejsed' paa din Hædersplads;
og der sad Wessel, Wibe, Prahl
og sang ved fyldte Glas.
Saa har man fortalt mig; — er det sandt?
eller er det bare Digt og Tant?
— Ak nu hvile de alle i Gravens Skjul
med salig Madam Juul.

Men da du rent forladt dig saa,
du sad og sørged' i en Krog;
og Støvet paa din Isse laa,
jeg mener paa dit Laag.
Omsider faldt dig Tiden lang —
du tænkte paa din Ungdomstid,
du længtes efter Glassets Klang,
og derfor kom du hid.
Vil du bo hos os? — Tak skal du ha'!
Du skal faa det godt — Hurra, Hurra!
Du skal ej savne Puns eller godt Kompani;
Du skal faa frit Logis.

Der staar din Bro'r i Jærnmondur,
han er en ærlig, norsk Bersærk;
han mangler ganske Politur,
    men han er sund og stærk.
Det er nok bedst du holder Fred,
det kunde bli' en farlig Spas,
thi du er skjør, og bli'r han vred,
    saa slaar han dig i Knas.
Lad os se, I komme overeens!
Gjør dig bare ikke udtilbens!
O, det er dog saa vakkert, naar Brødrene bo
    i Eendrægt, Fred og Ro!

Endnu et Ord: som Samfundslem
du vore Love kjøbe maa;
det er en Paragraf i dem,
    som siger — pas nu paa:
«naar Midnatsklokken slaar: bim bom!
du, uden Naade og Pardon,
maa lukke dig og være tom —
    hvis ej, der bli'r Aktion!»
Kom det vel ihu, og hold dig kjæk!
Gid du aldrig faa en Læk og Knæk!
Gid du stedse maa trives i Samfundets Huus,
    og faa dig tit en Rus!

C. P. Riis.

Jærnbollens Vise.

Jeg er en gammel, men rask Person,
som trodser Tidens Vælde;
jeg har en Jærnkonstitution,
som ingen Rus kan fælde.

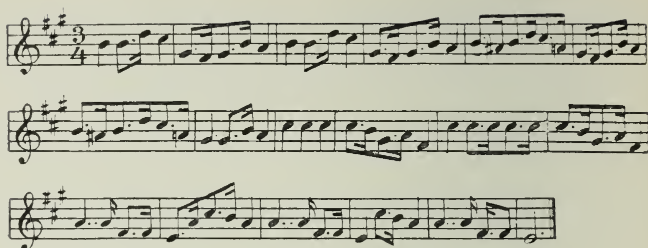
Jeg troner midt i den store Hal,
(hil være Grundt — dens Stifter!)
og mine Venner er uden Tal
som Præsten Halling Skrifter.

Thi hvergang jeg ind i Salen kom,
smelted' jeg Aandens Kulde;
naar jeg var ædru, naar jeg var tom,
da vare Alle fulde.

Og jeg har fyldet mig — unter uns —
ofte i mine Dage;
men det var altid med ærlig Puns —
Øl skal jeg aldrig smage.

Kom, lad os have en lystig Kveld —
Pokker ta' alle Nykker!
Giv Agt — jeg aabner mit rige Væld —
Skaal for den bedste Dykker!

C. P. Riis.
(Crispinus)

Borgeren træt — Gud velsigne ham!

Borgeren træt
— Gud velsigne ham!
sidder nu mæt
med sin Madam
og fordøier Maden,
siger saa: God Nat!
Vægterne i Staden
skrige som besat:
«Ho, Vægter, ho!» —
Vogt dig for hans Klo!
Gjør ej Støj paa Gaden, —
nu vil Folk ha' Ro!
Tys, nu stemmer hele Flokken i:
«Klokken er slagen halvgaaen ni![1]
Dagen er forbi.

Rejs dig, o Rus!
Nu lød vort Festsignal.
Skynd dig, — af Blus
straaler vor Sal.

[1] Forf. har med Vilje ladet Metret i denne Linje halte for derved at antyde, at Enhver skal synge den paa Vægter-maner efter sin individuelle Opfatning af denne.

Se, hvor gamle Jarman
Alt har gjort parat, —
uden Jarman var man
lurt, min Kammerat!
Smag, smag, smag!
(Det er ej mit Fag.)
Smag paa Punschen! Har man
ikke gjort den svag? —
Nu velan, naar Alting er tilpas,
vælg dig da ved Bordet her en Plads
og skjænk i dit Glas!

Sang i vor Sal! —
Sid ej som en Dot!
Reis dig og tal!
Tal bare godt! — —
Sludder! kan du ikke?
Nu, saa hør paa mig!
Vil du bare drikke,
taler jeg for dig.
Skaal, Skaal, Skaal!
Skjænk til bredfuldt Maal!
Samfundsrepublikken
vies denne Skaal!
Stormen blæser i den mørke Nat, —
lad den blæse gjennem Skov og Krat!
Nu er Laget sat!

C. P. Riis.
(Crispinus)

Op, mine Gutter!

Tysk Folkemelodi.

Op, mine Gutter!
Flaskerne tømt paa Bordet staa;
Laget vi slutter,
kom lad os gaa!
Hvor er min Portnøgle, Hatten og Kappen?
Tag dig ivare og fald ej i Trappen.

Snubled du? Stakkel!
Kom, lad os vandre Arm i Arm.
Hvilket Spektakkel!
Tys, ingen Larm!
Her er saa stille og roligt i Staden.
Hvem kjender Vejen hernede i Gaden?

Der bor en vranten
Jomfru med Salt og Peber paa.
Nu skal minsandten
Løjer vi faa.
Stil Eder op, vi en Sang hende bringe;
jeg skal staa foran og Taktstokken svinge.

«Skjønne Herpukke!
du har skudt Bresche i vort Skind;
hør vore Sukke;
ak, slip os ind!» —
Løb Kammerater, nu er vi i Knibe!
Skynd Eder, skynd Eder! Vægterne pibe!

C. P. Riis.
(Crispinus)

Glasset er fyldt.

Mel.: Av C. Krebs.

Glasset er fyldt, dets Guld er dit eget;
dybt fra dets Bund er Perlerne steget.
Alt dette straalende, funklende Skin,
al denne Glæde og Rigdom er din.

Luk saa din Dør, lad Verden staa ude,
lad den sin bitre Smerte bebude.
Her troner Glæden jo, smykket som Brud:
hold hende fast ved din Barm og drik ud!

N. A. Nicolaysen.

Farvel til Punschebollen.

Ved Afskaffelsen af Punschebollen
i Studentersamfundet 1903
(efter Scharffenbergs forslag).

Mel.: Munch, Der er i Nordens Hjerte (side 40).

Farvel I gyldne Minder
om Ungdoms muntre Lag,
— nu er det bedst I svinder
— jeg sænke vil mit Flag.
Thi Eders Midtpunkt, Bollen,
den er nu vandret hen,
— den fik en Styrt, en kold en
af trende Afholdsmænd.

Du lytted lunt til Skraale'
og vented ej Attaque,
— da kom den kolde Straale,
og pludselig du sprak.

Det hørtes helt til Nordkap,
at du gik bort, min Ven,
og mangen en blev ordknap
og sank i Vemod hen . . .

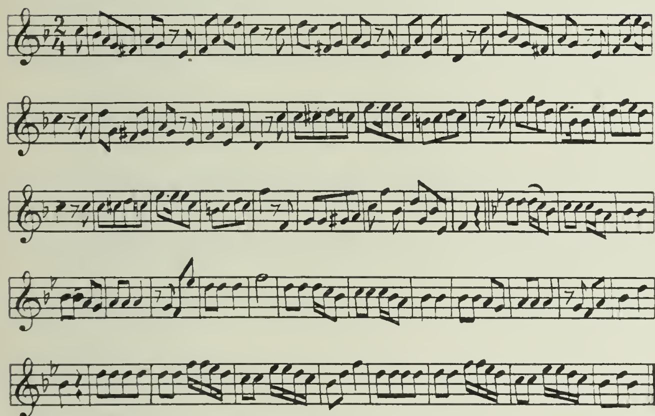
Du passed ej i Tiden,
derfor du fik din «Støit»,
— den elsker Grinebiden
og bryr sig ej en Døit
om det som Jubel volder,
— om Punschebollen kjær, —
nu blir det andre Boller
med — Øl af Ingefær!

Kan hænde at du bragte
lidt Støi i Hallen ind,
saa Vreden op du vakte
i mangt Filistersind.
Kan hænde at naar lyste
for sterkt du i vor Sal,
at vi med Rette gyste
for dit «Derefter»s Kval.

Men Mindekransen bar du
naar du paa Bordet stod,
og hed og varm det var du
som Russens unge Blod,
og glad som Vinens Ranker
i Vaarens Høitidsskrud
og sterk som unge Tanker,
der slaar i Jubel ud.

— Se derfor vi det hørte
da du fornylig sprak
og mange Venner rørte
vi sender dig vor Tak.
Som Haabets Stjerne vinked
du helt til Livets Kveld,
som den du gylden blinked
du — gyldne Ungdom selv!

I. Fliflet.

Skaal Kamerater!

Jeg drikker, Kamerater,
det første Glas til Bund.
En Skaal for Alma Mater!
Minerva kaldes hun.
Hun skjænkte os fornøiet
sin Saga, smilte blot.
Vi læste, saaat Øiet

blev baade stort og vaadt.
Paa Universitetet her
hun har sin Residens.
Men vondt, saavidt jeg ved, det er
at faa en Audiens.
Thi vil vi engang duelig
til hende gjøre Kur,
hun trækker sig jomfruelig
ind i sit Jomfrubur.
Skaal Kamerater!
Skaal Kamerater! Skaal!
Vi elsker Pallas med
platonisk Kjærlighed. Ja!
Skaal Kamerater!
Skaal Kamerater! Skaal!
Vi elsker Pallas med
platonisk Kjærlighed.
Se, i Glasset flømmer — flammer — flammer —
flømmer — flammer — flømmer Vinen, Ven!
Se, i Glasset drømmer — Drammer — Drammer
— drømmer Drammer — drømmer Tømmermænd.

Nei, hør mig kjære Venner;
lad Pallas bli i Fred.
Pris den, I bedre kjender!
Pris Venus, maa jeg be!
Hun er ei fuldt saa værdig
som Pallas, nei bevars,
men meget mer elskværdig.
Ja, spørg I bare Mars.
Hun sidder ei med Briller paa
og lukker Døren til,

men ler i Øine brune, blaa
hos hver en Pigelil.
I stadig vekslende Gestalt
vi hende finde kan
til hver en Tid og overalt,
dog helst paa Karl-Johan.
Skaal Kamerater!
Skaal Kamerater! Skaal!
Drik ud til Venus' Pris!
Saa er Studenters Vis!
Skaal Kamerater!
o. s. v.

For Bachus saa vi hæver
og tømmer ud vort Glas.
Men husk, at Bachus kræver
sin Skaal i Glas «en masse».
«Et Glas — for liden Dosis!»
saa snakker Bachus mild,
«For eder Studiosis
skal der s'gu mere til.»
For Bachus er jo Bægerklang
den skjønneste Musik
Han hører selv vor Negersang
med et huldsaligt Blik.
Vor Verden er saa syndefuld,
men Himmelen er blaa!
Og derfor vil jeg yndefuld
for Bachi Aasyn staa.
Skaal Kamerater!
Skaal Kamerater! Skaal!

Hurra, den Skaal var bra!
For Bachus hip=hurra! Ja!
Skaal Kamerater!
o. s. v.

Adam Hiorth.
(A—m.)

Skaal!

Mel.: Hil Dig ranke ridderskare (side 19).

Kamerater! Hæv nu Glasset,
drik Studentertidens Skaal!
For Minerva, for Parnasset,
dine Drømmes stolte Maal.
Drik for gamle, glade Minder,
drik for Livets Herlighed,
:|: drik for alle fagre Kvinder,
for din unge Kjærlighed. :|:

Drik for hver en Dag, som blaaner,
drik for sorgløst godt Humør,
saa du selv naar Haaret graaner
er saa ung som altid før!
Den som først sin Lykke vinder,
det er den, som i sit Sind
:|: bygger Mur af lyse Minder
mod hver Sorg, som trænger ind. :|:

Hæv da Glasset, Kamerater!
Glem idag din Sorg og Strid.
Drik en Skaal for Alma Mater
for en glad Studentertid!

: : Drik for Haabet, som vil smykke
dig en Fremtid lys og blid,
drik for Ungdom, drik for Lykke
for en glad Studentertid. : :

A. Brinchmann.
(—nn)

TIL KVINDEN

De første Prygl, vi i Skolen fik.

Mel. av M. C. Kröyer.

De første Prygl, vi i Skolen fik,
Det var for det *verbum amare.*
O lad os ei glemme vor Grammatik.
Selv Rector os bød at tage vare
For Feil i det lette *verbum amare.*

Enhver, som er nu iblandt os her,
Ei glemmer *verbum amare.*
Enhver af os har sin Pige kjær;
Bort, kolde Bryst! af vor varme Klynge,
Ifald du ei kan af Hjertet synge!
Amo.

Med Pigen vi have den skjønne Skik
At repetere *amare,*
Og drukne hver Sorg i hendes Blik;
At vi i Døden kan kysse vor Pige,
At vi i Døden kan jublende sige
Amavi.

Selv naar vi granske med anstrengt Flid,
Og synes at glemme *amare*,
Os vinker dog stedse en Aand saa blid,
Og spørger man, hvorfor vi Bogen lukke,
Saa kan vi kun med Supinum sukke:
Amatum.

Lad os da, hvordan det end monne gaae,
Ei glemme *verbum amare.*
Vi lærte det jo som Peblinger smaae;
Lad os da juble i hele Livet:
Ja *in infinitum* Infinitivet
Amare.

Chr. Wilster.

Nordens Kvinder.

Ved Studenterfesten til Fædrenes
Minde, 13de Januar 1846.

Mel.: Munch, Den unge vaar har os atter bragt.

Naar Vaaren aander paa Lid og Fjæld
og vækker Urterne af Dvalen,
da dufte sødt fra hvert Bakkehæld
vel tusind Blomster gjennem Dalen.
Men af dem alle er dog fagrest een,
den glindser skjær, foruden Plet og Men,
og aander ud
et Sommerbud:
Konvallen, Blommernes Blomme.

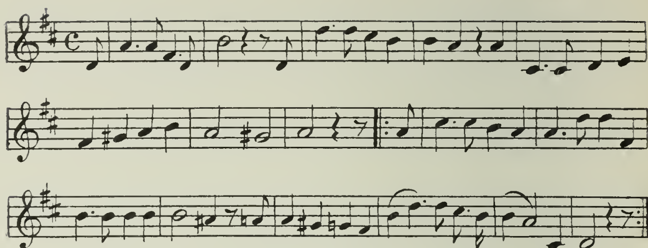
Den spirer helst paa et eenligt Sted
hvor Bakken luner for Vinde;
men Duften lokker dog hen dit Fjed,
hvor du dens Klynger kan finde.

Der staar den, skult bag det brede Blad,
og bøjer bly mod Jord sin Klokkerad —
o, se dens Kind,
hvor lys og lind!
Ja, den er Blommernes Blomme!

Konvallen ligner dit Hjærtes Brud,
din blonde nordiske Pige:
den lillierene, den skjære Hud
kan Sindets Renhed dig sige.
O, denne milde, klare Skjønheds Magt
hver nordisk Ungersvend i Baand har lagt.
Den dufter bly
i Læ og Ly —
den selv er Blommernes Blomme.

Saa tænk paa hende, du i Klyngen tog,
og lad for hende Hjærtet banke —
i al din Foraarsrigdom har du dog
ej nogen fagrere Tanke!
Den bringer dig det første glade Bud,
at Aandens Sommerblomst vil springe ud,
i Lysets Bad,
med dejligt Blad,
til Krans for Blommernes Blomme!

Jørgen Moe, 1846.

I hver en Ynglings Bryst.

I hver en Ynglings Bryst
der bor en dristig Tanke
om ædel Ridderdyst. :|:
«At kjæmpe for sin Dames Gunst»: —
højt maa hans Hjærte banke
ved denne gamle Kunst. :|:

Men svunden er den Tid,
da Spil af brudte Lanser
vandt Skjønheds Smil i Strid. :|:
Det milde Blik fra Kamp bortser:
den fine Haand bekranser
ej blodig Pande mer. :|:

Til Eder bringe vi
da kun en Dyst af Toner,
en Leg af Melodi, :|:
af Sommeraftnens Æolsklang
igjennem Lindekroner, —
af frejdig Ungdomssang. :|:

O, kunde den en Gang
naa ind i Eders Drømme
med Lyd af Minnesang! :|:
Da bytte vi mod Kampens Lyst
ej denne Aftens ømme
og lette Sangerdyst. :|:

A. Munch.

Sang

ved Studenterballet den 15de December 1858.

Mel.: Munch, Helligt er Studentens Kald (side 48).

Festlig er Studentens Sind;
i hans ungdomsrige Indre
luer Tankens Lampeskin,
Der Ideens Kjærter tindre.
Hvor man træller, hvor man blunder,
kjender ei Studenten til,
aldrig gaar i det han under.
(Festlig er Studentens Sind!)

Tryllet er Studentens Syn,
Verdens Val med Grus og Grave,
kjækt belyst af Aandens Lyn,
staar for ham som deiligst Have.
Striden selv er ham en Fest,
freidigt han i Rækken træder,
gaar mod Maalet allerbedst
mellem fagre Rosenkjæder.
(Tryllet er Studentens Syn!)

Fager er Studentens Drøm,
rig er Skatten han vil vinde, —
Leve da Studentens Drøm.
Leve da den fagre Kvinde!
Idealet i sin Glands.
Vaardug over Ungdomskraften,
faldt vist aldrig paa hans Sands,
fuldt og rigt som her i Aften.
(Fager er Studentens Drøm.)

Henrik Ibsen.

Var ordet i mit digt.

Mel.: Munch, I hver en Ynglings Bryst (side 132).

Var ordet i mit digt
som synet for mit øje,
hvor var det varmt og rigt!
Sødt dufted roser da med blad,
da laa af stjærner høje
et blink i hver dets rad.

En sang for ungdoms drøm!
For suk, som sorgen dæmper,
brud-klædte længslers strøm!
For varme blik, for lette trin,
for skyggerne, som kjæmper
paa denne lyse kind!

En sang, som aldrig dør!
I ved det, stjærner blanke,
vor tanke nu som før!

Held! Fagre kvinder paa vor vej,
om eders fane sanke
studentens drømme sig!

O, skjønheds, elskovs magt!
I dig hver sjæl, som lever,
sin jubel-sang har lagt!
Hvi blev du døbt i smerters dugg,
din fryd et smil, som bæver,
din bedste tolk et suk?

Snart slukkes festens glans,
og sang og fløjter bløde
ej kalder mer til dans.
O, blev, naar kærten her er slukt,
saa minderigt vort møde,
som det var kort og smukt!

Olaf Skavlan, 1861.

Hendes Skaal!

Mel. av Bagtalelsens Skole.

Med Portvin til Randen jeg fylder mit Glas
og drikker en Skaal for min Pige.
Ja, reis til den tyrkiske Sultans Palads;
de finder dog ei hendes Lige.
Tag jert Glas og drik! drik det ud, Madam,
drik det ud og syng med Jubel hendes Navn,
: : thi den skjønne Pige heder Lise Ravn! : :

En Skaal for de Øine, en Skaal for det Smil!
som Kjærligheds Lykke mig lærte.
En Skaal for Gud Amors bevingede Pil,
o, liflig er Kjærligheds Smerte.
Tag jert Glas osv.

Du Rosernes Rose, du Stjernernes Lys,
du Engel blandt jordiske Kvinder!
Selv Venus vil synge din Deiligheds Pris
med Bifald af alle Gudinder.
Tag jert Glas osv.

Harald Schmidt.

Hymne til Eros.

Mel.: Wasserfall, Søn af dit ophav (side 11).

Guder maa falde,
Nye guder fødes, —
En av dem alle
Ei fra tronen stødes:
Lytt, mens vi lover
Sødt paa sangens vover,
Hellige Eros, dit navn!

Verdner du bærer
Paa de stærke arme,
Livet du nærer
Ved dit væsens varme, —
Alt, hvad der lever,
Bøier sig og bæver,
Vældige gud, for din magt!

Tanker du bringer,
Drøm til daad du vækker
Haabenes vinger
Styrker du og stækker
Templer og troner
Splitter og forsoner,
Eros, dit flammende ord!

Fredlyste hjerter
Du med længsler fylder,
Glæder og smerter
Dine vink vi skylder,
Vise du daarer,
Pansret bryst du saarer
Lett med din legende pil.

Helst dog du dvæle
Vil, hvor unge sværmer
Skyldløse sjæle
Sagte du dig nærmer,
Hvisker med stemmer,
Som de aldrig glemmer,
Tryllende toner dem til.

Hvisker om gaader,
Som ei lærd kan fatte:
Armod, der raader
Mellem gyldne skatte,

Rigdom, som nøden
Raner ei, og døden
Skænker forsoningens skær.

— Straalende Eros
Med de milde blikke,
Hvad der end sker os,
Svig og skuff os ikke,
Lad os bevare
Troen paa det klare
Evige kærligheds-væld!

Da skal vort hjerte
Fra det onde vendes,
Skønhedens kerte
For vor tanke tændes, —
Da skal din lykke
Fylde os og smykke,
Smilende Eros, vort liv!

Kristoffer Randers.

Sussen.

Smaapiger det er no'e underligt no'e, aa ja!
med vrøvl og fornuft og kviksølv i blo'e, aa ja!
med alleslags drømme og alleslags tanker,
med smilehuller og smaa pusselanker,
    med kinder saa røde,
    aa Gud! de er søde,
    aa ja!

Først gaar de en stund paa en væmmelig skole, aa ja!
med lekser og frøken og ganske kort kjole, aa ja!
saa'n gaar det med sladder og skoletrætten,
om frøknen, som engang sled Sussen i fletten.
    Med tiøres kager,
    aa Gud! hvor de smager,
    aa ja!

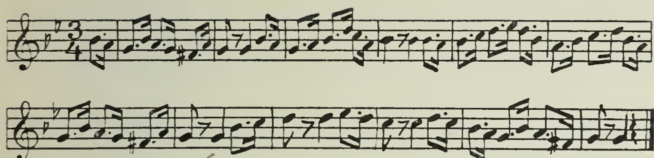
Men saa tar da Sussen sin middelskole, aa ja!
og faar ligsom sveis altsaa over sin kjole, aa ja!
Og Janken og Bobben og Mosse og Nunne
forlieber sig alt det de bare kunde:
    «Du, er han den første?»
    «Kadet ja —; i første!»
    Aa ja!

Men lillemor vokser og fordringen stiger, aa ja!
og drømmene flyver til fjerne riger, aa ja!
Kandidaten — nei løitnanten — Gud! han er
mandig,
han bruger ei vat og hilser bestandig,
saa stilig og nydelig,
jo, han faar tydelig:
Ja!

Men tiden svinder og Sussen blir frue, og mor!
og pussililanken, som før var saa liden, er stor —
og smilehullet, som før var saa yndigt,
er væk, og madammen er myndig,
hun lægger kabaler
og nyder skandaler —
og tror.

Og saa har en dag da vi pludselig faat, aa ja!
en bedstemama med haar, som er graat, aa ja!
som lever paa mindet og drømmer om sine
fiskebensskjørter og sin krinoline,
hun sidder og strikker —
hukommelsen klikker,
aa ja!

S. S. Meidell.

Til hende.

Studenterballet den 4de november 1903.

Nu kan jeg ei længer holde tæt, san,
siste valsen tog mit siste vet, san.
Nu har jeg besluttet,
rigtignok betuttet
og genert at komme frem med det, san,
som du ved, san,
at jeg led, san,
af — naaja — du skjønner — kjærlighed, san.

Løft dit lille pokkersfjæs og hør, san,
jeg av elskov er i toppen ør, san,
hjertet det vil tale
hede, splittergale
elskovsrøde ord — naar blot det tør, san.
Men du er, san,
lige kjær, san,
som du er koket — og meget mer, san.

Aldrig fik du slig en trofast fyr, san,
jeg skal puge jus imens du syr, san
— eller medicin — og
glemme fest og vin, og
alle andre piger smaa jeg skyr, san.

Se paa mig, san,
er jeg ei, san,
glad og ung og passelig for dig, san.

Bind dig bare til en glad student, san,
drøm ei om «baronerne» og vent, san,
til du bliver — naaja
du forstaar mig — aaja
vi forstaar hinanden saa omtrent, san.
Si — si ja, san,
vi vil ha, san,
sagen klappet før vi blæser a', san.

Tornefuld er vor examensvei, san,
og professor er saa slem og lei, san.
Han har ikke sans for
elskov, fest og dans, for
han har jo sletikke seet dig, san.
Hjælp du mig, san,
saa skal jeg, san,
knibe «staar til lauden» i en fei, san.

Se jeg byr dig livets glade lyst, san,
fremad skal vi gaa mod fremtids dyst, san.
Giv dit hjerte — tag mit,
hør det hamrer bag mit
svulmende og hvide skjortebryst, san,
pigelil, san,
slaa kun til, san,
bli studentermaddam er du snil, san.

Her i kveld vi glemmer døgnets strid, san,
politik og høire-venstre-splid, san,
vi vil praktisere
«samlingstankens» lære,
du og jeg skal blive et parti, san.
Skaal for hver, san,
hjertenskjær, san,
alle vore damers skaal især, san.

S. S. Meidell.

Sang for damerne.

Mel.: Å agta Jer for jenter.

«Isch jenter! Fy for race!»
forsikrer man som gut.
«Og fly med dem? Nei ellers tak!
Det skulde ta sig ud!»
Men — saa en dag blir pludselig
man «syg», faar «gymnastiken» fri
— og er præcis
(tilfældigvis)
ved «Bonnevie».

Og saa — ja saa forsvinder
snart fred og arbeidsro,
og noget hidtil ukjendt tar
i hjertet paa at gro.
Det første «or'ntli» sværmeri
er grulig flaut at gribes i;
men saa en dag
begaar man svag
sit frieri.

Medicineren.

Mel.: I Rosenlund (side 35).

Jeg føler pulsen hver 5 minut,
jeg rækker tungen mod speilet,
ei «diagnosen» jeg finder ud,
hvad pokker kan der mig feile!
Jeg har forsaget tobak en stund
og hver en drik, som kan skade —
men ligefuldt uden spor af grund
tar hjertet vild galopade!

Ja, alt er prøvet. Saa tungt det var,
selv fliden er lagt paa hylden.
Men først iaften blev sagen klar,
nu ser jeg, hvad som har skylden.
Mit haab, det hele var kun akut,
har du berøvet mig Thordis!
Jeg skjønner nu, at jeg arme gut
har kronisk vitium cordis!

Juristen.

Mel.: Thi paa næste fredag.

Jeg imod har sprællet,
ak, men De steg støt i kurs,
og nu gjør mit hjerte
dundrende konkurs.
Men sig, frøken, vil ei De
bobestyrer bli?
Alt, hvad De bestemmer,
«eksekveres» som en dans,
altid skal De være
«høieste instans».

Gagen er «in mora» —
men jeg byr min haand i pant,
og plus «haandpant» faar De
tusen kys kontant!
Kom «offerten» lidt for braat
til «accept»? Naa godt!
Sagen appelleres
til sidste vals. Begribligvis
er jeg vel værd summa
appellabilis?

THEOLOGEN.

Mel.: Santa Lucia.

Længe jeg gik omkring
blind, dogme-reden,
nu blev mit Blik opladt,
jeg skuer Eden!
Jeg saa, og se! jeg saa
dig, o, du væne!
Godt er for mensket ei
at være ene.

FILOLOGEN.

Mel.: Fia Janson.

Lad du de andre kvinder blot kjæmpe ihærdig
for «overlærerposen»; den er dig ei værdig.
Jeg byr dig noget andet med langt mere værd i,
thi selve rektorposten hos mig staar dig færdig!

KADETTEN.

Mel.: Nyhedsvisen av «Verdens Undergang».

Vi traver langs med landevei'n fra morgengry
og tygger drøv paa tygget støv med ben som bly,

men was schirt mich vei und ben,
naar vi er tilbars igjen,
staar jo du i første række under defileringen!
Og glæd dig du! for vi faar ind
tilgavns den kunst at lystre,
og derfor marschallstaven din
jeg bærer i tornystre'.
Som din taktik brug kun et blik:
min tankes mekanik slaar klik,
jeg lystrer kvik, just som d'er skik i Köpenick!

TUTTI.

Mel.: Aa kjøre vatten.

Vi hørte jo alt, da vi var smaa,
at «helligt er studenterkaldet».
Den dybe sandhed, som deri laa,
jeg ser nu paa studenterballet.
Mit kald er det: at gjøre dig til min,
med dig at gaa til sol og lykke ind!
Da naar jeg faar
dig, jeg vil ha,
da blir det morosamt aa leva!

Leif S. Rode.
(Edor)

Backfischvise.

Den Backfisch smaa, hvem er som hun saa yndig, kvik og chic,
hvem har vel som hende slikt varmt og venlig blik.
Jeg vet ei én av tusende som længe holder stand,
naar knusende, berusende hun gaar paa Karl-Johan.
Fin frisyr, bon ton, og en yndig blød jargon,
fjong figur og stumpenæse, alt paa fransk façon,
hurrahat paa snurr med pikante hakebaand,
falske krøller, vældig valk, og haar som salig Absalon.

Og dansegal i dansesal paa ball og soiré,
i straalende festglans hun stadig er at se;
hun sparer ei paa æggende, kokette sidenik,
kadetterne, de dætter ne' paa knæ for hendes blik.
Bryst ved bryst de svæver i trefjerdedeles takt,
sælsom lyst og fryd er i valsens rytme lagt;

hun paa Amors rænker og runer gjør ham klok,
og der hviskes, tiskes, næbbes, kysses smukt i
sofakrok.

I paaskelur paa paasketur i flok paa hyttas tak
de luner og bruner sig baade for og bak.
Med sommersind i sommervind vi seiler ut fra ø,
med brunet kind hun virker som et pust fra
lyng og sjø.
Kind ved kind vi sitter den lyse sommerkveld,
hun er min, og alle de andres likevel. —
Aa, du Backfisch smaa, hvad var verden uden dig;
du som drager og bedrager os er lyset paa vor vei.

Rolf Gorboe.
(Flor)

DØGNETS VISER

Gipsgutten.

Jeg er en fattiggut fra Vika,
aa far min han er Arbesman,
aa inte noen ska bli rik a
di smuler han fortjene kan.

Og deffør kan vi inte leve
isammens himme hos 'en Far,
nu vi maa allesammen stræve
for Føa — som er inte rar.

Han far, han vi' naa gjerne svire
me Agevit og beierst Øl;
han Olaves gaar me .e Lire
aa synger, — «nydelig, sa Kjøl».

Ho mor ho gaar omkring aa skurer,
ho gjør saa mye som ho kan.
Han Ka'l paa Dampbaatsbrygga lurer
paa Tøi for dom, som gaar iland.

Han Ola Daniel, han farer
dit, som Fortjenesta er go,
me ægte Havanasjigarer,
en Sjelling støkke, tre for to.

Aa jeg, jæ gaar for Guidotti
me dokker uta Gips og ler;
i fire Maaner har jæ gaat, Di,
paa Hue med dom, som Di ser.

Napolion med hat og Kikkert,
aa Kjole har'en aassaa paa;
aa han er billi, de er sikkert,
for otte Sjelling ska'n gaa.

Derborte sitter jomfru Marja
me Jesubarnet paa sit fang;
læg Mærke te den væne Færja
som dom har git a denne Gang.

Aa denne Engel'n, han er vakker,
han ber aa ligger støt paa Knæ,
me folla Hænder, jo jæ takker —
aa Næsa, vi Di bare se.

Aa Henrik Wergeland, han har jæ,
han er den Bedste, de er klart.
Di faar'n me aa uten Færje,
me Haare bront og svart.

Ja Guidotti, han kan støpe
ta baade Gips og Potteler.
Naa maa Di vær' saa snild aa kjøpe
de Peneste ta de, Di ser.

For hvist jæ stakkars gut fra Vika
naar him jæ kommer, inte har
kjent Penger, saa faar jæ en Fik — a
baade Guidotti aa'n Far.

A. Sinding-Larsen.
(Olaves Pedersen)

Per vognmandsgut og stadsfysikussen.

Mel.: Min moder, imens jeg var liden.

Som en kvel her i væka paa tørje
jej sto, aa de reina saa smaat,
aa en dram jej mig just ville børje,
kom stadsfysikus rennanes braat.
Monstro fyren var reint bleven galen,
for'en sier, da'en stier op:
«Naa du kjører me te Rasmussalen,
aa la se, at de gaar i galop.»

Naa hadde jej i lang ti kjent stadsfysikus som en redeli børjer te byen aa atpaa kjøpe familifar, saa jej syntes, de inte rekti kunne

høve sej att'en skulle begaa slik ungdoms letsindihet som atte gaa aa danse paa Rasmussalen. Inte heller kunne jeg tru, att'en skulle ditut i lokale æren, for de veit jej af eien erfaring, at de inte fins penere grisehus noenstes en paa Grønlan, for Di veit, jeg hjalp'en Eilert Sunt me aa jøre statistik over grisehusa derute.

Aa da vi saa te huse var naaet,
sa jej: «Fysikus, de er vel best,
at naar Di op paa salen er gaaet,
bli'er jej ventenes her me min hest?»
Men han sa'e berre: «Nei hør naa, gutten
min, du skal inte vente paa mej.
For jej blir naa paa salen te slutten,
saa du jerne kan reise din vei.»

De syntes jej var svært, men endda mere forundra blei jej, da jej inte hørte a'en musik, en atte dom oppe paa salen snart peip aa snart ropte hurra aa holt slikt et lurveleven, som de kunne vært søttendesmai. Saa fik jej høre, atte de skulle være møte ta arbeidera, aa sjønt jej naa gusjelov inte er noen arbeider, saa smat jej in paa salen for at se paa denne bestyringa.

Aa der sto vel en fyr der aa la ut,
kansje bære en noenslags prest,
de var syn aa si, att'en saa gla ut,
mens'en snakka i øst og i vest.
Men de var naa vel morro aa høre,
for'en snakka et eiet slags maal,
akkurat som ei homle for øre
skulle holle et frøgteli gnaal.

Han hedte Jansen, sa'e dom. Jej trudde naa, de maatte være han Krestoffer Jansen, men nei, sa'e dom, han var dansk, sa'e dom. Aa de sjønte jej au, for en høker fra Vika, han sa'e, han skulle snakke norst, saa dom kunne sjønn'en, sa'en. Ja, dom i Vika er naa blet saa urimeli hovne, sia dom har faat jernbanen te Drammen aa kjøre live ta sej paa, maattru. Men Jansen han blei ve paa sit maal aa fortælle, atte fattismans barn dom svælta ihæl, før dom blei voksne, aa sia kom dom paa Mangelsgaaren; men bra mans barn dom kom inte paa Mangelsgaaren, men paa pension — jussom inte de kunne være ens bir, som tysken sier.

Aa de spørsmaal, som først skulle klares,
var arbeiderspørsmaale, sa'en,
ja om de kunne spørs aa erfares,
at slikt spørsmaal var kommen te sta'en;
men saa sa'e der en fyr: «Aa Gu' naa' os,
jej et spørsmaal vil nok gjøre først:
hvor vi ei flaske bejer kan faa os,
for jej svælter ihæl mest a tørst!»

Saa blei'en kasta paa dør, formonteli for aa vis'en veien nerenunner, hvor de va bejer aa faa, da sjønner Dere. Saa var de en fyr, som sa'e, att'en ville lære arbeidera, aassen dom skulle bli rike, aa da kan Di tru, vi lydde. Jo, sa'en, naar som atte en arbeider naa tener fire mark om da'en, sa'en, saa drækker'n op di tre hos høkern, aa den fjerde faar kjærringa; han hadde bærre

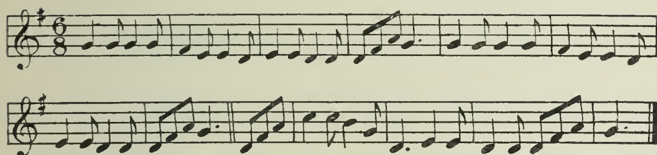
drækki op den ene han, sa'en, aa lat kjærringa faa di tre, aa derfor var'en aassaa blit en rik man, som inte trængte no'en tel, sa'en. — Saa kom der en svenske aa fortalte, att'en var kommen te væra som et lite barn — de var aassaa no'e aa fortælle. Saa var'en først blit julbeint i ei smie aa sia kalvbeint hos en skrædder, sa'en. Ja, de hadde nok gaat op i op de, de var greit aa sjønne, for naa var'en ret i beina som et tosjellingslys. Men'en fik gusjelov inte sagt mere, for saa blei'en kasta paa dør. Saa kom stadsfysikus, aa han sa'e:

«Jej som arbeider au har maat tene,
jej har læst, saa jej mest er blit gal,
men i hue mit, skulle jej mene,
har jej samla en pen kapital.
Aa jej spør naa inte om mere,
naar no valge sto Dere frit,
var de kansje da noen ta Dere,
som udførte arbeide mit?»

Nei, sa'e dom, de ville dom nok inte, sa'e dom, aa gaa slik omkring aa logte paa alle bingene i byen, sa'e dom. Saa vart stadsfysikus borte, aa jej veit inte, om'en blei kasta ut eller jik, men jej, som jerne ville ner te vogna for aa sjys'en, jej fandt paa den raaa for aa komme fort ut, atte jej ropte: «Ner me dividenten!» Aa saa blei jej galant expendert ner over trappa aa sto ve vogna, før jej viste ore ta de, aassaa

kjørte jej stadsfysikus him, aa de var vi enie om baade jej aassaa stadsfysikus, atte ingen ta os hadde hat slik morro paa Rasmussalen før.

K. Wasserfall.

Martin Pedersen.

(Efter hvert Vers synges: Fidelijongkong kon kon kei.)

Menneske i Livets Morgen —
tænk engang paa Livets Nat, —
midt i Glæden tænk paa Sorgen,
tænk at Døden faar Dig fat,
endog Rosen paa sin Kvist
visne vil engang tilsidst.

Som et evigt Skammens Stempel
skal paa Jernebanen staa
Martin Pedersens Exempel
at omkommes ynkelig paa.
Læser, hør nu paa med Gru,
saa vil jeg begynde nu.

Pent barbert med Skjorten stivet,
i den aarle Morgenstund
stod han paa Lokomotivet

og var baade frisk og sund,
før sin Middagsmad han nød,
var han blodig Lig og død.

Han alene var med Toget,
som med Grus belastet var.
Morgenen var meget taaget,
Glommen den var ganske klar,
den langs Jernebanen gled
skjøn i majestætisk Fred.

Martin stod i egne Tanker
tænkende paa ingenting,
høit af Mod hans Hjerte banker,
Jernebanen gjør en Sving,
ligeud for Blakjer Bro
Sporet deler sig i to.

Havde det en Hest blot været,
hvormed Martin reiste nu,
kunde han jo let proberet
den at stanse med et Pto!
Men et gaaende Lokomotiv
stanser ei gjaldt det end ens Liv.

Da han ei det kunne stanse,
Martins Taare flød saa strid, —
det bar hen mod Blakjer Skanse,
som blev byg't i Krigens Tid,
Fiendehaand den ei indtog,
Martin den isønderslog.

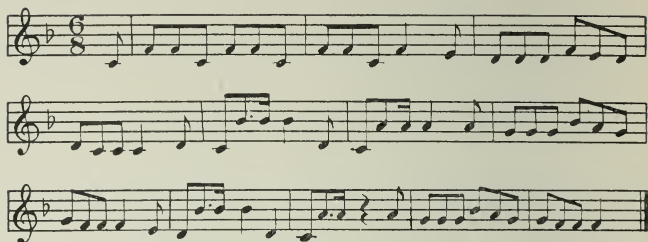
Og med Brag Lokomotivet
slog et Hul i Murens Sten,
Nu for sidste Gang i Livet
Martin stod paa egne Ben.
Rædsomt lyder nu hans Skrig, —
sig hvor blev der af hans Lig.

Kommandanten sad ved Taffel.
Blev ved Larmen sælsom bleg,
havde hævet just sin Gaffel
for at ta et Stykke Steg,
Martins Hoved kom med Hast,
satte sig paa Gaffelen fast.

Aldrig vel i sine Dage
Martin sligt oplevet har,
til en gruelig Kjødkage
Legemet forvandlet var,
og hans unge Blod saa rød
ned i Glommens Vande flød.

Menneske som her omsvæver
tænk iblandt paa Martins Død, —
om i Overflod du lever
eller har kun sparsomt Brød,
idag da er du frisk og rød,
imorgen blodig Lig og død.

K. Wasserfall.

Løitnant Flotting.

Mit navn det er Flotting; min stilling og stand
er løitnant og dagdriver paa Karl Johan.
:|: Tra, la, la, la, la la, tra, la, la, la, la, la.
og derfor saa er jeg bestandig saa glad. :|:

Jeg paa restaurationer har tilhold hver kvæld.
«Hvad gjør de om dagen?» — Jo, da gjør jeg gjæld.

«Jeg mener, om De beskjæftigels har.» —
Beskjæftigelse? — Jo, jeg spiller billard.

Men jagten min næringsvei er dog især;
thi jeg skal Dem si', jeg partijæger er.

Thi hele min tragten og mit drømmeri
gaar ud paa at gjøre et heldigt parti.

Dertil er jeg tapper; jeg har været i slag.
Paa Gardemoen kjæmped vi en hel dag.

Som rasende sprang jeg fra blodpøl til pøl
og knækkede halsen paa seks — flasker øl.

Opflammet af kamplyst jeg stormed en kløft
og fuld — af begeistring — jeg faldt — i
en grøft.

Nu paa mine laurbær jeg mig hvile kan
Jeg falden jo er for mit fædreneland.

Og dersom det efter fortjeneste gaar,
jeg sikkerlig snart vasaordnen faar.
: : Tra, la, la, la, la, la, tra, la, la, la, la, la,
og derfor saa er jeg bestandig saa glad. : :
L. Dilling.

Et mord udi Schweitz.

Mel.: Hiorth, Til Russen (side 69).

Nu vil jeg beskrive, saa godt jeg formaar,
et frygteligt mord udi Schweitz.
Dér leved en olding med sølvhvide haar,
en gammel og grætten stabeis.
Han tog sig en kone; hun haanden ham skjænkte,
endskjønt hun var ung; thi hun listigen tænkte:
«Jeg haanden alene vil give min mand;
men hjertet ei fordre han kan.»

Og derfor hun skjændig sin husbond bedrog,
ifald man paa rygtet kan tro;
thi inden ret længe en elsker hun tog —
man paastaar saagar, hun tog to,

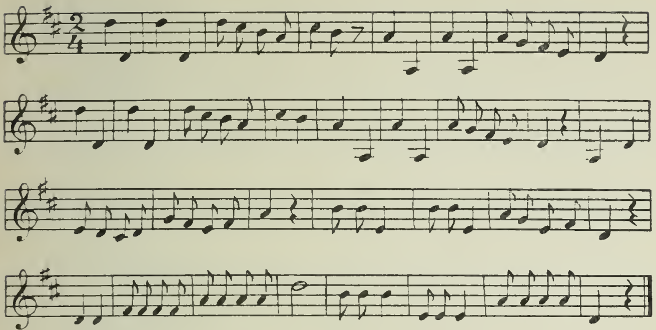
og det er jo noget, som alle kan vide,
at det kunde manden i længden ei lide
og fattede den beslutning saa fæl
at myrde sin kone ihjæl.

Mens solen beskinned vor syndige jord,
og alle de smaafugle sang,
saa tog han sin fru og en økse saa stor
og styred til skoven sin gang.
Og da de var kommen derhen, han begynder:
«Fald vakkert paa knæ og bekjend dine synder,
og tal bare sandhed; thi om et minut,
min søde, saa er du kaput.»

Da raabte hun ydmyg: «O kjære, tilgiv!
Saa inderlig derom jeg ber.
Men vil du det ikke, saa tag kun mit liv —
mein liebster, was willst du doch mehr;
Saa kan jeg dog blive dig kvit allenfalsen.»
Og derpaa hun velvillig rakte ham halsen,
og manden med øksen tre hug hende gav
og kuttede hovedet af.

O bred, ak saa bred er den ægteskabs vei,
og mange vil vandre derpaa!
Men vogt jer, I mænd, og forsøger det ei,
naar I bliver gamle og graa.
I kvinder af denne geschichte kan lære,
at I eders mænd ikke utro maa være;
thi da vil det sikkert gaa eder sjeis
i Norge saavel som i Schweitz.

L. Dilling.

Politivisen.

(Av Ingvald Enersen.)

TULLESEN

Der laa vi nu alle tre betuttet.

POLITIMESTEREN

Sig mig, laa De længe slig, min Ven?

TULLESEN

Paa Minuttet alle tre besluttet,
At vi skulde reise os igjen.

POLITIMESTEREN

Altsaa reiste alle tre sig op igjen?

TULLESEN

Ja vist,
Jeg var først, Monsen saa, Olsen han var sidst.

Gjennem Byens Gader vi nu traved,
Han var væk, os alle tre til Trods;
Fyren maa vist være svært begavet,
Naar han faar narret Folk som os.

Ja, saa sa' vi til hverandre: «Dette her blir trist!».
Jeg sa' det først, Monsen saa, Olsen sa det sidst.

Efter slig en Mars i Regn og Søle
Olsen mente: Vi maa ha' en Dram,
Monsen sa: Jeg foretrækker Øle',
Jeg sa': Allerbedst er Øl og Dram.
Ja, saa blev vi fulde, for vi havde ikke spist,
Jeg blev det først, Monsen saa, Olsen blev
det sidst.

Paa Hotellet man os chikanerte,
Kaldte mig rent ud sagt, for en Stud.

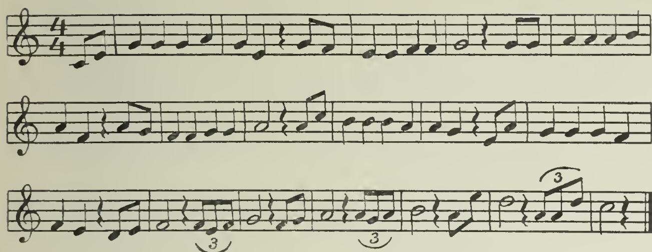
POLITIMESTEREN

I naturligvis dem arresterte!

TULLESEN

Nei da, for vi blev nok kastet ud.
Jagu kom vi paa Hode' alle tre forvist,
Jeg kom først, Monsen, saa, Olsen han kom sidst.

Harald Schmidt.

Var ei sligt vidunderligt.

Det, som dagligdags passerer,
Forekommer mig saa smaat.
Saadant Smaatteri generer,
Det kan være nok saa godt.
Jeg vil ha', for jeg er kræsen,
Etwas noch nie da gewesen.
: : Noget sligt
Vidunderligt : :

Tænk, om Bjørnson vilde ile
Med et Kjærlighedens Digt
Lukt i Armene paa Friele!
Var ei det vidunderligt?
Aschehoug paa Venstres Lister,
Skrædder Engelstad Minister!
: : Var ei sligt
Vidunderligt : :

Søren Jaabæk fra sin Fødsel
Fandt, at Sparsomhed var Pligt.
Tænk, om Søren nu blev ødsel!
Var ei det vidunderligt?

Tænk, om vore Militære
Fik en Komité med Ære!
:|: Var ei sligt
Vidunderligt? :|:

En November=Forening
Stræber med, saa godt den kan.
O Fabritius, din Mening
Gaar langt over min Forstand.
Den Forening fra November,
Hvis den staar sig til December,
:|: Var ei sligt
Vidunderligt :|:

Tænk, om Kristian den Fjerde
Som vort Norges Fremtidshelt
Vilde Sverdrup=Hjorth belære
Paa det militære Felt!
Tænk, om Grabows Kats Forfatter
Aldrig digted' mer om Katter,
:|: Var ei sligt
Vidunderligt? :|:

Harald Schmidt.

Ak, Nora, hvorfor rømte du.

(Av Et Dukkehjem.)

Mel. av Boccaccio.

Ak, Nora, hvorfor rømte du
Fra mig og dine Smaa?
Forladt tilbage nu vi staa,
Og det er saa som saa.

O, kom tilbage, kom, o kom,
Foruden dig er Stuen tom.
Jeg mister ganske min Forstand,
Hvis jeg skal være Enkemand.
    Al Livets Herlighed,
    Det er din Kjærlighed.

Her i min Lommes skjulte Dyb
Makroner smaa jeg har.
Det jo din Yndlingsspise var
Hos din forlorne Far.
Hvi krøb du, elskte Lærkefugl,
Unter den Linden i Skjul?
Min Kjærlighed er varm og rig,
Min Troskab er vidunderlig.
    Thi Livets Herlighed,
    Det er din Kjærlighed.

Harald Schmidt.

Gravevisen.

Mel.: Schwach, Et Tempel for Lyset (side 29).

Først graver de kloak og nedlægger rør
Og dækker dem pent og forsigtig; —
Saa kommer de paa, hvad de glemte før,
At gasrør er likesaa vigtig:
De glemte første gang belysningen,
Og derfor maa de grave op igjen!

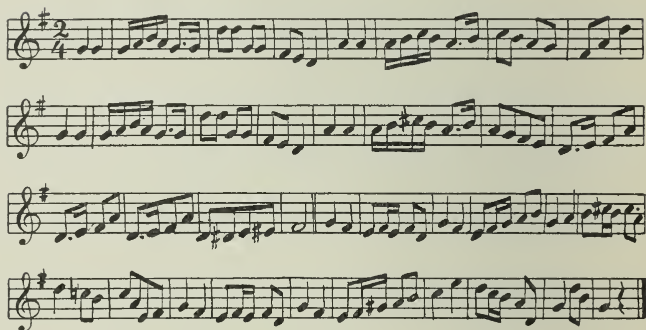
Naar gaten saa endelig er blit klar
Og aapnet igjen for trafikken,
Saa kommer der mænder med hakker og spa'r
Og nedlægger skinner til trikken.

Ja, trikken, kjære, at vi glemte den!
Nu maa vi til at grave op igjen!

Saa tar det en maaned igjen eller to
At rette paa situationen.
Men, tænk hvor uheldig, nu glemte vi jo
De kablerne til telefonen!
En vakker dag saa kommer nye mænd
Og graver hele skidten op igjen.

Nu skulde man tro, at alt var godt,
Og det var jo dog kvintessensen.
Men saa er det hele for trangt og smaat,
Og sporvogn' maa flyttes til Grændsen,
Gud trøste os — hvor skal vi saa gaa hen?
Saa maa jo alting graves op igjen!

Vilhelm Dybwad.

Norsk elegance.

Vil du se det se det sidste snit,
før du en dres tar paa kredit,
skal du bare ta' dig fri
og gaa paa Storthings=galleri'.

Ingensteds kan man som der
studere snit paa herreklær.
Ingen klær sig saa pikant
som en repræsentant.
Her ser du plag af alle slag,
om du har noksaa kræsen smag:
Stilfuld, blød Elegance
(prima hof-leverance).
Alt 3 stjerners noblesse,
pim — pim — delikatesse.
Efter modejournalen
helt fra hodet til halen:
sidste «fashion» for gentlemen
simpelt-hen!

Naar en dame skal paa ski,
da klær hun sig med fantasi:
Spraglet bondebroderi
til sporten passer ypperlig.
Ildrød kyse staar jo godt
til skjørtet, som er gult og blaat;
grønne vanter gir dertil
et vakkert farvespil.
Det er et pragtfuldt potpourri.
Hun ligner mest en kolibri.
Stilfuld blød elegance
(prima hof-leverance).
Alt 3 stjerners noblesse,
pim — pim — delikatesse.
Naar det yndige væsen
saa blir blaa-rød paa næsen,
maa man si: at hun er komplet
ret og slet!

Hvem kan snobbe sig omkaps
med vor tids christiania-laps,
naar han lufter sig en trip
med 4—5-toms dobbeltsnip.
Krum i ryg og slap i knæ
paa Carl Johan fra 2 til 3,
eller endda mere træt
om kvælden i parket.
Han kommer fra en god diner
og gidder ikke følge med . . .
　　Hjerne-b l ø d elegance
　　tip-top slap decadance, —
　　byens unge noblesse
　　blottet for interesse,
　　drømmer kun om souper'en
　　paa Theaterkafeén:
　　«Kellner, — tag dette skvipet væk, —
　　extra sec!»

Vilhelm Dybwad.

Mellem løvet det mørke.

Mellem Løvet det mørke ved Skovkildens Væld
sidder Krigsmand' med Pige paa Fang —,
han siger Farvel til sin Kjærest ikvæld,
før han styrer mod Krigen sin Gang.

De lover hinanden i ømmeste Ord
fuld Troskab i Liv som i Død,
de sværger ved alt mellem Himmel og Jord
paa sin Kjærligheds luende Glød.

Den Krigsmand drog ud imod Fiendeland,
led Nød, Kummer, Sygdom og Savn;
han pudset Geværet, mens Taarerne randt,
og han hvisket sin Elskedes Navn.

Men Fienden sloges nu hastig paa Flugt
(for vor Krigsmand en vovelig Dyst),
da sveg han sin Pige, for Synden fik Bugt
ved en fiendtlig Skjønjomfrus Bryst.

Saa kom der en Løitnant fra Krigen, som sa',
at falden var Kjæresten tro.
Først fældte hun Taarer, men saa blev hun gla',
da ved Løinantens Bryst hun fandt Ro.

Da Krigsmand' kom hjem til sin Kjærestes Hus
for at favne sin udvalgte Brud,
da fandt han sin Livslykke styrtet i Grus,
og Hr. Løitnanten sparked ham ud.

Den Krigsmand drog ud mod det vildene Hav,
søgte Døden for Selvmorders Haand.
Da Pigen fik vide det, magred hun af,
snart tog den Herre Gud hendes Aand.

Du Krigsmand, du Pige, som hører mit Ord,
tag Varsel af den dobbelte Død.
Svig aldrig hinanden udi Kjærlighed stor,
for det er jo et haardt Hjertestød.

Aug. Bull.

Kunst i Dragten.

Mel.: Levende Billeder av «Frelsespigen».

Kvinde, ak din Dragt! Din Dragt
Kvinde, mangler Snit og Pragt!
Den sy's ved Hjælp af Maale.
Af Tøi og Knappenaale.
Der findes ikke Kunstsans i'n,
der findes ikke sund Sans i'n,
og derfor har jeg, som De ser
klædt mig paa mon Manèr.
Jeg tar en Idé fra Grækerne,
et gammelt Skjærf ifra Kvækerne,
et Mavebælte fra gamle Rom,
som begyndte paa Maven, og dernæst som
ender i en Knude bag; (for en Dag
kommer altid en Bag som en given Sag).
Saa trænges bare lidt Tøi, saavidt
at det falder saa vidt og i Folder tidt;
i Brystet maa Folderne falde saa,
at ingen i Verden kan falde paa,
at Foldernes Fald ikke er som de skal.
Med Folder og Kunst blir i alle Fald.
med Kunst i Kvinder klædte!
Tableau! Værs'god! Aa for et Kunsttoilette!

Ja Kunst maa der i Dragten til!
Man si' om Livet, hvad man vil!
Et Liv foruden Kunst, Di,
er ikke Spor af gunsti',
et Skjørt som skal bli elegant,
maa ha' en kunstig Skjørtekant.
Og Underskjørtet — det maa bort —

bli kort og kunstig gjort.
Og saa maa der anskaffes Pø om Pø
Hoftepuder og kunstig Kø;
Korsettet maa fjernes og paa dets Plads
maa anbringes Puder med kunstig Stas. –
Strømper! – ærede Publikum –
er et langt tilbagelagt Stadium!
Støvler! Gud hjelpe os – nei bare Ben!
Kunst i Naturen, for den er pen!
Og skulde du skjære din Storetaa
og trænge no' paa til at gaa paa,
saa tag Sandaler og gaa paa Bal,
for med Sandal er iallefald
med Kunst I Kvinder klædte!
Tableau! Værs'god! Aa for et Kunsttoilette!

Nede i Egyptens Land
der boede en gammel Mand,
som havde sig en Datter
og hun en Datter atter.
Hun klædte sig paa Moden der –
Den Moden passer ogsaa her!
Og derfor vil jeg ret og slet
tegne hendes Toilet.
Haaret var sat i en Knude op,
op i en Top, i en liden Top;
et deiligt Ho'de sad paa en Hals
og Hofterne vugged' i sagte Vals!
Brystet var blændende rent og hvidt,
Arme og Ben bevæged sig frit;
Skuldrene havde det rette Snit,
Mave og Ryg gjorde ogsaa sit;

kunstnerisk var baade dat og dit;
Snittet var finfint Sypigesnit!
Paa Benene sad der Sandaler smaa,
saa store som det halve af min Storetaa.
Ak! Om vi slig var klædte!
Tableau! Værs'god! Aa for et Kunsttoilette!

Jeg havde nu en Mening De!
Vi stifter en Forening De!
Jeg tror at vi har tabt os
fra saa'n som Gud har skabt os!
Og derfor mener jeg som saa —
med Støtte i Jean Jaque Rousseau —
at vi maa vende, vende om
didhen, hvorfra vi kom!
Naturen har gi't os en vis Façon
— man kan kalde den bon eller non bon bon —
Den har dog uden Indsigelse
en vis pittoresque Berettigelse.
Og derfor maa Klæderne passe paa,
at de passer saa, at Façonen maa
træde frem i en fuldendt Charme,
saa ingen ta'r Hofter for fuldendt Barm;
at det maa fordres, at Armene faar
ingen særlig Lighed med Lægge og Laar;
saa tydelig bese't hvert Led, hvert Lem,
at alt træ'r frem, frem i Dagen frem!
Slig maa vi blive klædte!
Tableau! Værs'god! Det blir et Kunsttoilette!

Th. E. Jacobsen.

Naar di fotlause dansa.

Geo Jacksons melodi.

Naar di fotlause dansa,
og di kjæftlause sang
og di fingerlause spelte paa Klaver,
og di døve di hørte, saa det reint var en Gru,
og di blinde stod utafor paa Kik.
Naar di tandlause skar Tænder,
og di endelause sat,
og di næselause logta paa en Lort,
og di haarlause blei lugga i det Haar,
som gik saa fort,
og di brystlause melka saa det skvat.
:|: Da var det Morro kan du tru,
og jeg bælja som ei Ku, —
og de andre Gutta vridde sig
og lo sig mest ihæ'l,
for Forestillinga den var saa fæl. :|:

Naar di beinlause red Bicycle,
saa Hjula blei som Ski,
og den st=stamme holdt et Foredrag for 10,
og den armelause tog omkring den væne Jenta si,
da var'e likesom det kom paa Gli.
Naar di pengelause kjøbte sig et
Slot i Christian,
og di hudlause blei flaad som bare Fa'n, —
naar di ryglause bar Sække fyldt med Grus
og Stein og Sand,
og di halslause drak Brændevin som Vand,
:|: Da var det Morro o. s. v.

Sunget av *Henrik Backer.*

Italieneren, han ensomme.

«Under Italiens himmel
stod jeg paa biergets vrimmel,
skued jeg ud i det fierne,
der lyser min lykkes stierne.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.»

Fader blev tidlig borte,
lagt i sin ligeskjorte;
mor la saa trist 'n i kisten
og slog elleve spiger i listen.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

Moder blev saa en enke,
men det var saa svaart kan en tænke.
Hun kunde aldrig faa sovet
alene, som hun havde lovet.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

Moder paa sengen sig lagde
nedbøiet ned og sagde:
Læg mig i graven den pene,
saa jeg kan faa sovet alene.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

Mor saa saa mangt paa det sidste,
men det var der ingen som vidste.

For hun var død, da hun vaakned
og jeg var i gaar'n, da hun slokned.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

Nu gaar jeg ensom paa gaden,
længes mod englemaden,
som jeg skal faa til at æde,
naar jeg ei er mere her nede.
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

Derfor farvel Oh venner,
førend min vise ender.
Jeg mig til stjernerne klynger,
jeg sidder paa graven og synger:
Aldrig glemmer jeg Italien mit hjem.

S. S. Meidell.

Barnehjælpsdag.

Jeg tror, at jeg har hørt etsteds no' slikt som det,
at naar man gjør no' godt, skal det i stilhet ske.
Og for vore arme smaa
har idag jeg latt mig flaa.
Men med stilheten har det, gud bedre, kun vært
saa som saa.

Nei sandelig, om det idag
har været mere stille
end paa hin barnehjælpens dag,
da Mina fik sin lille,
da doktor, tante, jordemor
om stole, bænke, borde fór,
og barnehjælp var da som nu det store ord.

Jeg vaaknet idagmorges ved en voldsom støi.
Og straks til San Fransisco hen min tanke fløi.
For jeg syns at hele gaar'n
ifra kjelder og til taarn
stod og rystet, og jeg tænkte: «Jøsses, ruller'n eller staar'n?»
Jeg aapnet rask mit vindusglas
og saa en flok studenter,
som høit paa toppen av et lass
trakterte instrumenter.
De blaaste, sang og dundrede,
saa det mig blot forundrede,
at de var bare tolv og ikke hundrede.

Den første bøsse møtte mig i min entré.
Og en tier maatte til, før jeg fik gaa i fred.
En to tre, saa var jeg blank.
Thi i tiggerbøsser sank
mit papir og sølv og guld og hver en fattig kobberdank.
Tilslut jeg maatte jukse, slap
paa bøssen alt, jeg hadde,
min sidste frak- og bukseknap,
min lorgenet og snadde,

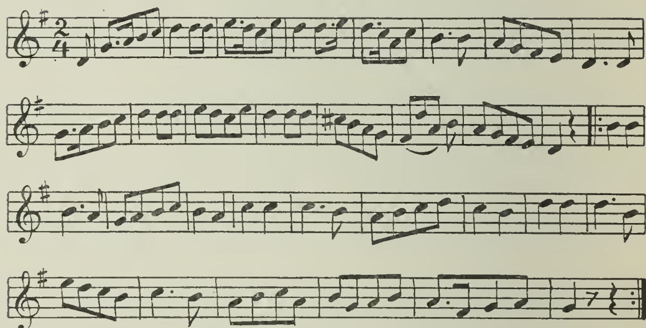
mit nøkleknippe, bartebind,
min neglesaks og fingerring.
Gud vet, hvad barnehjælp der er i slike ting!

Fra backfisch og til damerne fra «Hurperud»
med bøsser var bevæbnede. Aa huttetu!
Der blev ikke git pardon.
Uten spor av sans façon
blev man plyndret helt til skjorte, permissions
og pantalons.
Og en ting er jeg sikker paa:
At de som assisterte,
var mange flere end de faa,
som gaverne præsterte.
Saa næste gang de masse smaa
skal hjælpes, vil jeg passe paa
at faa en tiggerbøsse selv at drasse paa.

Ved flugt jeg vilde redde mig fra Karl Johan.
For pengelæns at vanke der gik ikke an,
men forfulgtes av en trop,
da jeg vilde flygte op
dit hvor dadda'r yder barnehjælp paa — Nisse-
bergets top.
Men intet skjul at finde var
blandt parkens spredte stammer.
Og fremad jagtens tummel bar
blandt plæner, busker, dammer.
Tilslut jeg fandt en aapen dør,
et litet hus med grøn kulør,
hvor damer endnu aldrig holdt beleiring før.

Her ser De en, som man har røvet, ribbet,
flaadd.
Gud vet, hvordan med livet jeg hitop er naadd!
Jeg har git min sidste slant.
Og nu haaber jeg saasandt,
at de smaa maa bli rike, naar vi voksne er
blit fant.
Nu er jeg selv blit trængende.
Mot aftensmat jeg længes.
Men hvorfra faar jeg pengene,
som her desværre trænges?
Thi hvis I aapner pungene
til fordel for den sjungende,
saa gaar det vel til de ford. . ., forsømte ungene.

Adam Hiorth.
(A—m.)

Olawes Ohlsén.

Mit navn de er Olawes
med dobbelt «v» det staves.
Til efternavn Ohlsén
med eftertrøkk paa é'en.

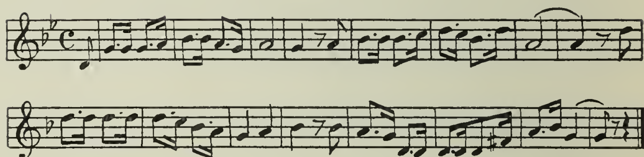
Mit Fødested er Kampen
min Garderob' paa «Stampen»
I Møllergata 9 + 10
der har jeg frit Logi. Tjo!
Hei Olawes, Knuppen nerpaa Tørje
Nei Olawes, du skal ikke sørje.
Hei Olawes er en tjommy Gut
Naar blot'en faar
en liten Taar
saa hænger'n i tilslut.

Hu Jenta mi Oline,
hu tjener hos de Fine,
hos henner faar jeg Mat
og meget andet rart.
Og naar'a har faat Lønna,
saa gaar vi ut en Sønda
og drækker Ladd og har'e godt
for hu Oline er flot. Tjo!
Hei Olawes osv.

Gesjæften er saa taa'lig,
gaar slettes ikke daa'lig.
De lange Fingre har
jeg arva etter'n Far.
Jeg bær' paa alle Tørjer
for fine Fruer Kørjer,
men jeg forsvinder dan og van
og Kørja ligedan. Tjo!
Hei Olawes osv.

En Ting jeg ei kan li'e
og det er Polletie.
De gaaendes gaar an,
men de riandes — fy Fan!
Og endar Sulamitten
paa Møllergata 19,
da ere slut med Gøi og Grin
O ve! Ove Mossin.
Hei Olawes, Knuppen nerpaa Tørje
Nei Olawes, du skal ikke sørje.
Hei, Olawes er en tjommy Gut
Naar blot'en faar
en liden Taar
saa hænger'n i tilslut.

Adam Hiorth.
(A—m.)

Ballade.

En gammel Munk gik ud for at spadsere,
thi Solen sken saa varmt nu ved St. Hans,
at ei han orked sidde inde mere
og tælle Bønner paa sin Rosenkrans.

Og alt var Fred, hvor han saa vendte Øiet,
da stille ud af Klostrets Port han tren
kun Klostrets Ko laa doven og fornøiet
og tyggede — og tygged om igjen.

Mod Himlen hæved Munken fromt sit Øie:
der seilede en Svale høit mod Sky.
«Forvovne! Hvem er du, som i det Høie
i selve Himmerige søger Ly?»

Men Svalen høflig var som nogen anden,
gav Munken paa hans Spørgsmaal grei Besked.
Den sendte sit «Visitkort» ned til Manden —
det dalte paa hans blanke Isse ned.

Men Munken hæved atter fromt sit Øie,
og sine Hænder stille folder han:
«Hav tak, o Gud, at ikke i det Høie,
som Svalen Koen ogsaa flyve kan!»

Leif S. Rode.
(Edor)

I Frognersæterbakkerne.

Hei, hvor de farer
ungdommens skarer
paa kjælker, ski, skøiter og støvler og sko!
Anstrengte, blæsende
stønnende, pæsende

drager de opover to og to.
Nedover humpende
stumpende, dumpende
humøret i zenith og fart, som er go'!

Benene skræver
lemmerne bæver —
freidig de farer nedover paa ski.
Øiet er stirrende
farten forvirrende
pilsnart de møtende flyver forbi.
Et øie i bakken
og et i nakken
og to til siden — men fremover ti!

Trofast sig læner
til sine venner
damerne nedover isklædte vei.
«Hun» er saa nydelig,
at gutten tydelig
glemmer sin styring, men merker det ei,
før i en ishaard sving
kjælken gaar rundt i ring,
og de ramler av i en fykende fei!

«Gid, hvor det stumper!»
«Gud, hvor det dumper!»
«Jeg har slik en træsmak at!» —
«Skidt, hvad gjør det!»
«Gid altsaa, klem mig ei!»
«Margit, du knuser mig!»

«Bøi dog ned hodet dit, saa jeg kan se!»
«Pas dig i svingene!»
«Se op, for schvingende!
Ellers vi farer mot nærmeste træ!»

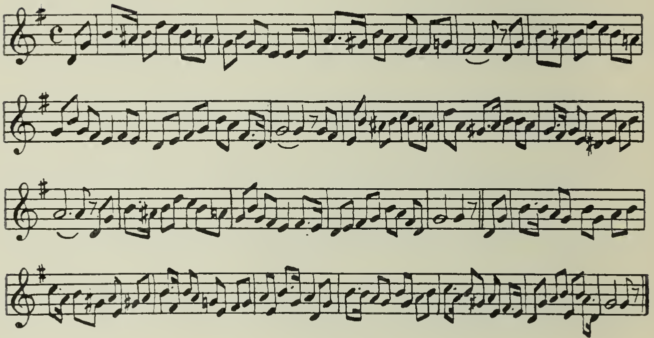
Damer naturligvis
ligger i haugevis,
reise sig tænker de sletikke paa.
Fra kontenancen
fra samling og sansen
kryper de dit, hvor de sidst burde staa.
«Fly inderst i svingen!
Nei, sletsingen tingen
forstaar disse kvindfolk —
men jeg lar det gaa!»

«Aa nei, Gud forsørje,
for da blir det mørje!
Skrub! sir jeg, skrub med den inderste hæl!»
«Vei der!» «Skrik sterkere,
saa at de merker det!»
«Vei!!» «Nei, jeg lægger mig uten no spræl!»
Bindinger ryker,
og skispidser fyker,
men skidt, hvad gjør det — det er morosamt lel!

Hei, hvor de farer
ungdommens skarer
paa kjælker, ski, skøiter og støvler og sko.
Anstrængte, blæsende,
stønnende, pæsende

drager de op over to og to.
Nedover humpende,
stumpende, dumpende,
humøret i zenith og fart, som er go'!

Leif S. Rode.
(Edor)

Kristiania.

Alle vi, som lever der,
vet hvor herlig byen er.
Se den kun en sommerdag fra aasens top:
Solskin over fjordens speil
og de tusen hvite seil
veier larm og sot og taake tifold op.
Eller se den vinterdag
med de hvite aaser bag
og en dyprød sol paa skyfri himmel — ja,
hvor det billed rammer ind
rike minder i mit sind,
tryllet ind i Navnet: Kristiania!

Mine første taarestrømme,
første sværmerier ømme,
og min ungdoms skjønne drømme
knyttes til Kristiania.
Om mit liv du danner rammen,
du og jeg, vi hører sammen,
du min fødeby, mit Kristiania!

Intet sted er der slikt liv,
saadant valg av tidsfordriv;
ingen ungdom er saa glad og let tilsinds,
intet strøk sig maale kan
med vor egen «Karl-Johan»;
byens damer er de vakreste som find's!
Og en snefrisk vinterdag
i de unges glade lag,
hvilket fond av livskraft vil du møte da!
Sunde tankers djærve sprog
glimter i hver øiekrog
rundt i skog og bakker ved Kristiania.

Mitt i larmen, travelheden
er der plads for ungdomsglæden,
og et poesifyldt Eden
er for os Kristiania.
Slik du er, slik skal du være,
netop slik er du vort kjære,
eget, gode, gamle Kristiania!

Leif S. Rode.
(Edor)

Maxis-menuen.

Mel.: «Surcouf».

KOK

En menu
skal jeg idag Dem by,
som rent forbi vil fly
mit stolte kokkery.
Jeg er kry;
jeg kan mig ikke dy.
For den er splitter ny
her opp' i sky.

Mel.: Det hvite kompani, III og IV sats.

Deres Majestæter ikke gjætter
hvilke retter frem jeg sætter.
Kaalrouletter og kroketter,
kotteletter, omeletter.
Jeg tænker nok, at kosten fet er,
bedre mat De leter etter,
— og poteter!

KJØGEMESTER

Alt til P. A. Larsens etiketter.

KOK

Og bankekjød og dyreryg
og nyrerød og hjemmebryg.
Og flødegrød og øllebrød
og dyrekjød med suppe sød.
Og saa tar vi litt peppernøtter,
hønseføtter, gulerøtter,
gaasestek!
Ja, den æter vi med kraas og spek.

Ja, frikadeller og moreller,
kantareller og makreller,
karameller og sardeller

KJØGEMESTER

og buteller vin fra kjælder

KOK

Nu gaaselever fyldt med trøffer
og kartøfler, biff av bøfler!
Fin kompot!
De kan tro, det smaker jævla godt!

Syltelabber og tomater
kokte krabber og salater,
saa en hønsebullion
med rekesaus og champignon.
Og saa en fin prinsessepudding
fra den danske køkkenmødding.
Delikat!
Flot med grønsalat og fisk paa fat.

Saa tar vi til dessert
en benløs fugl med fjær;
vi og forsøke vil
en røkesild.

KJØGEMESTER

Litt skum, som spruter frisk

KOK

og saa en lutefisk
med appelsin

KJØGEMESTER
og æblevin

KOK
og en rosin.

Tilslut et røket grisehode,
stekt med løk gir fart i blodet.

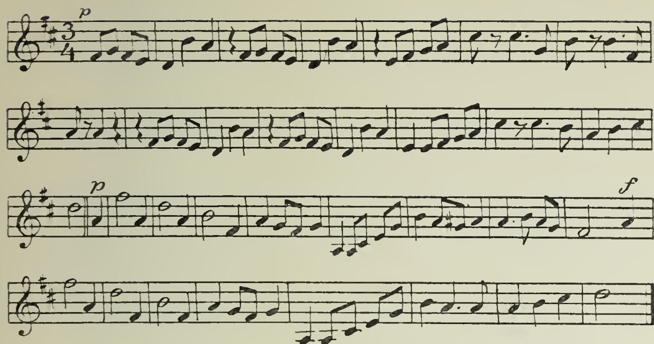
KJØGEMESTER
Ekstra sec, den gudedrik

KOK
og knæk og slikk og hermetik.
Vi slutter først ved morgengryen,
og da er det med menuen
stop, min ven!
Hvis du vil ha den op igjen.

Mel.: Molly.

:|: Ret! Marsch! nu hele koret!
Marsch ind til spisebordet!
Naturen har os et gode git:
Det er den skjære, skjønne store,
svære glubske, kjære appetit! :|:

Jacob Dybwad.
(Nagel)

Den glade Grei.

Her er jeg, den glade Grei,
hele landet kjender mig.
Det var mig som rodde,
fra der, hvor jeg bodde,
langsmed hele Norges kyst,
skjønt jeg hadde liten lyst,
eftersom ingen trodde,
jeg kom nogen vei. —
Den mindste sjækta hjemme, som var at faa,
den hadde netop Sivertsen vallt,
skaffa mig og betalt.
Seil og mast og ror jeg lot hjemme staa;
det tyktes nemlig Sivertsen alt bedst bevart.

Glad og grei jeg la ivei.
Alle folk forundra sig,
da dem saa at snekka
hu lækka til rækka.
Men jeg tænkte: la staa tel —
Greien holder likevel. —

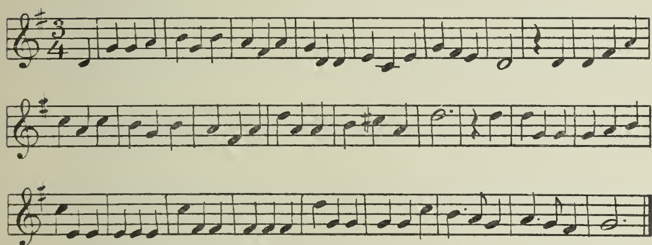
Alle stod og nekka
og vifta til mig.
Den allerførste mila gik noksaa bra;
for jeg holdt mig tæt under land,
øste dann og wann,
hele veien just som Sivertsen sa:
«Pas paa at bruke strømmen, saa længe
du kan.»

Netop da som værst det brøit,
fik jeg mig en kraftig støit:
Høit paa land stod sjægta,
der sat jeg og fægta.
Greien den blev nær brækt a',
og jeg bad dem bli trækt a'.
Men dem lo og negta,
saa længe hu fløit.
Men gamle, glade Greien greier sig sjæl:
da jeg hadde graat nogen spand,
gled den igjen fra land.
Vi er et gjennembarket (tvi!) folkefærd . . .
gaa dann og wann paa land det gjør
ikke det gran.

Var'kke rart, at Greien lakk,
slik jeg sat og drakk og drakk.
Men jeg var'kke frøsen
te aa øsen med pøsen.
I Stavanger fik jeg slik
fæl kolik av hermetik,
at jeg reint blev døsen,
bevidstløs og skak.

Men naar jeg kommer op til kongeslottet, jeg,
saa vil kongen alting forstaa
og si til mig som saa:
«Ja, naa skal du faa ro, min (tvi) glade Grei,
Du skal bli godt behandla og faa føderaa'.»

Jacob Dybwad.
(Nagel)

Holmenkol-rendet.

Der klages saa tidt over det i avisen,
at by'n mangler svømmebasin.
Men nu har vi faat et paa Besserud-isen;
der svømmes og stupes i flæng.
Og Hasvold han holder i sæle som dommer
og drar dem iland, efterhvert som de kommer,
Det gjør han saa godt som han kan.

Paa tjernet gik publikum rundt om og traska
paa brygga, som fløt i en strøm.
Og skjønt det var vaadt nok, saa drak dem av flaska
og lo, naar dem la'e paa svøm.
Og gutta de vaska og baska og plaska

og daska og plaska og blev gjennemvaska.
De gjør det saa godt som de kan.
Naar rendet i bakken er slik, sku' de stænge'n;
ja, særlig naar tjernet gaar læk.
Tilslut fik de gjort det saa vaadt i bassingen,
at gardistra maatte pumpe det væk.
Og mens at gardistene pumpa og pumpa,
sa musikken: «Ompapa ompapa ompa!»
Den gjør det saa godt som den kan.

For hver en som starta saa saa vi paa farta,
at det kunde aldrig gaa godt.
Men gik no'n tilvands, blev han halt ind
og klart a'
herr Hasvold, som gjorde det flot.
Ja, gutta de jumpa paa . . . pa i dumpa,
gardistene pumpa, musikken sa ompa!
De gjør det saa godt som de kan!

Jacob Dybwad.
(Nagel)

Vaarsemestret 1912 valgte studentersamfundet en komité som skulde besørge utgit en samling av studenterviser til hundredaarsjubilæet. Det stof vi har hat at gjennemgaa, har været overvældende stort. De tidligere studentervisebøker, og studentersamfundets arkiv har git hovedmassen. Desuten har en række ældre akademici med stor elskværdighet stillet sine private visesamlinger til vor disposition. Vi har hovedsagelig holdt os til viser og sange som er skrevet av og for studentersamfundets medlemmer; men vi har dog fundet ogsaa at burde ta med enkelte utenlandske og ældre norske viser, som har været sunget i studentersamfundet ned gjennem tiderne.

Med hensyn til selve utvalget av viser har det været vort princip først og fremst at ta med de viser som endnu har bevaret sin livskraft. En række fornøielige viser med hentydninger til halvglemte eller ukjendte begivenheter har vi derfor maattet utelukke. Men vi har dog ogsaa stadig tat historiske hensyn, og søkt at faa de

forskjellige perioder og de enkelte studenterdigtere repræsentert ved karakteristiske viser.

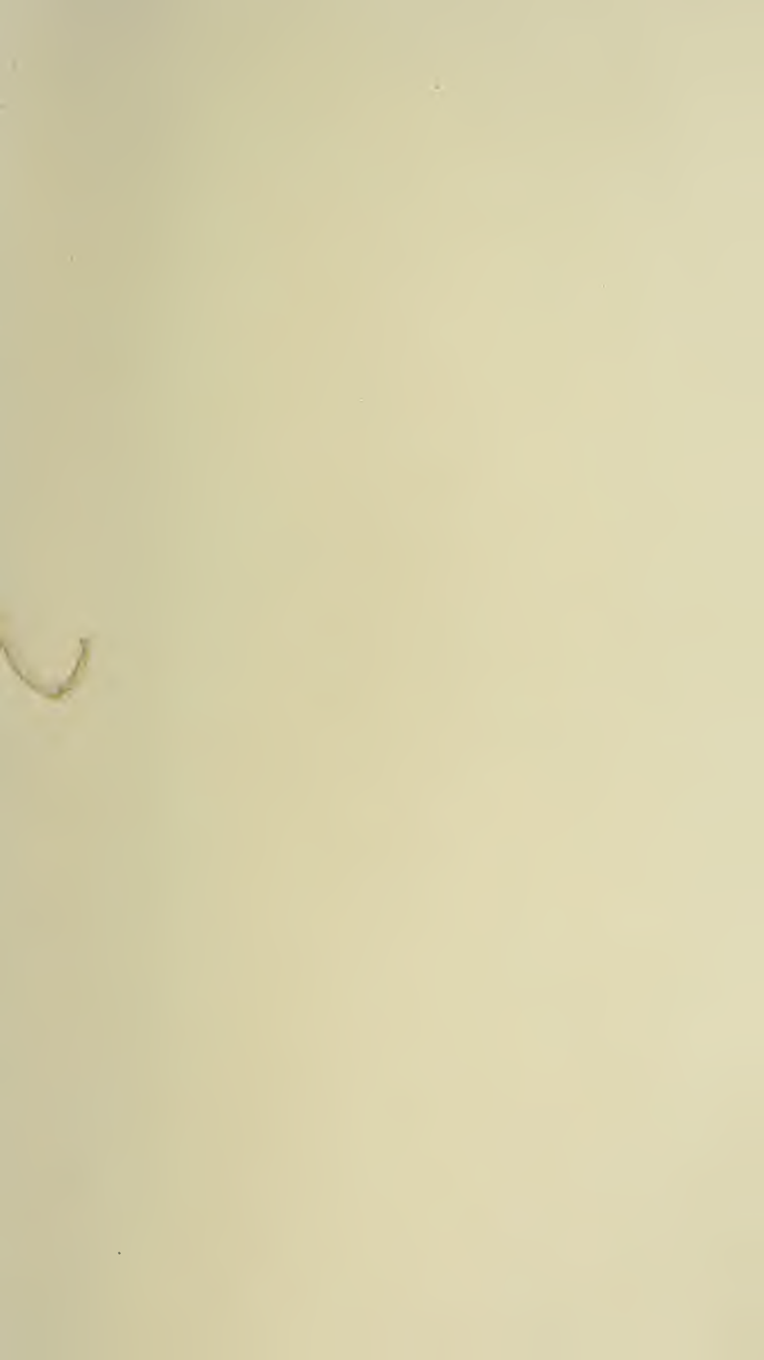
Meget har altsaa maattet bero paa et personlig skjøn, og de gustibus o. s. v. Selv er komitéen meget tilfreds med sit udmerkede arbeide.

Vilhelm Dybwad. *Adam Hiorth.*

Leif S. Rode. *Francis Bull.* *Emil Smith.*

Johan Grundt Pedersen.

DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI